

ספורט

יש אלוקים

שכוע לאחר שמחדשים, כהמלה
את חילול השבת הפומבי
בנעזר פתחתקוה, בקולנוע היכל, וזכה
המפועל פתחתקוה, בפעם הראשונה
בכדורגל, בגביע הטוטו בכדורגל.
מה רבו מעשיך יי, כולם
כחכמה עשית.

שומר פתאים יי'

מה היה: אשלתו את עצמי ברגע קרואו כי באלמו העולם בדבריו למח
ספר תיוונים ניהנה נבחרת בין חסרי קרואו כי שולח את הקבוצה למח
המיריסטית. לשלוח הוא צועה וכי לא ילכו באיתותם של 100 מיליון דרכם
סביבה על שצריכה לבוא קבוצה מפרסמית ולעורר בלמים כי את המסלול
מורה ביישק ופרשת הברחת הנשק לאיראן והאנס האטלס ופרסואורים ומוסמ
חשבת בפת' אנס נותנים בידי ועדות התקווה ל' על תעסקות על קשבת בעור הוא
צורך לאיראן וזקוק את מוסמכלסת שבאמורת רוגוזאן
אלה שבה משחק הגורו והשיבי דברים תחוקים: מפרסד חשבת לאל, חשבה
המקלדתם 0:3. הם, הסינים, נזכי בבכורה, ואנחנו בסוגרת. הם כמגן המשחקים אותו
ההגונה על קהבה, שעשה נסים לאבותיו בימים ההם ובאמן הוא.

כפטריון. אחרי הגשם

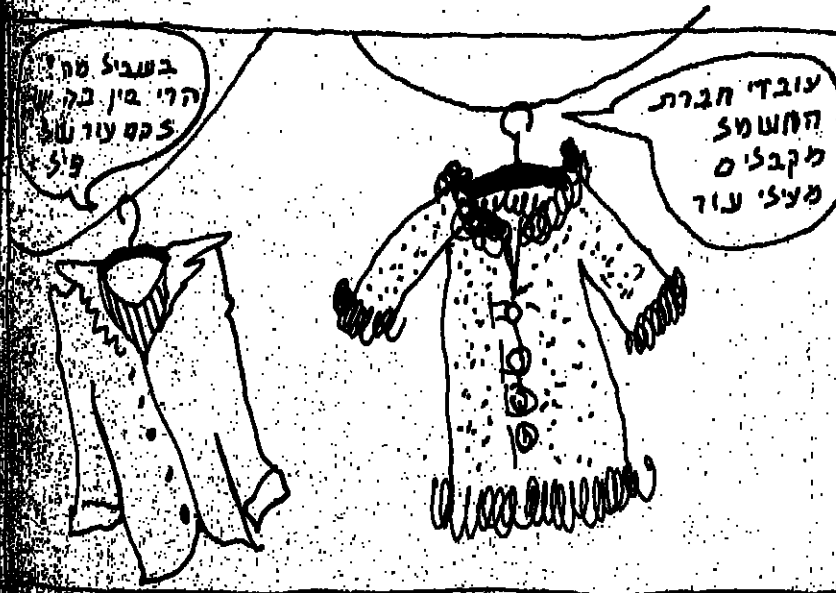
פועמים נזכר המושג "מטריטיות" בעיתוני סוף השבוע. הפטריט האשון והאחרון, הועד לשם קורט ואלדרייס, והוא כונה כך ע"י האסנצל הדיר קול. המטריטיות השניים הם צמרי ישראל, אב ובכנ, ביטא וגוריי איינברג, התשעים מהם עסקת השקעם ע. איראן. ידידים אכור כי לא ייתכן שהם אינמם במה שמיטות להם השניים הם שומרי מצוות ופטריטיות גדולים של מדינת ישראל.

נימקים משכבנים בשני המקרים.

אידות מי שאינו פטריט.

הולכים על ארץ נקיה!

אז למה נתנו לפלאטו שרון להיכנס?

מה נשתנה?

[illegible]

דרך אגב...

שמונה סודרים שמרו על שלושת אסירי העולם מהמחתרת היהודית בשעה שאלה עזבו את הסדר יחד עם משפחותיהם בבלון. סלאדה בירושלים.
גם שמונת הסודרים השומרים חגגו את הסדר יחד עם בני משפחותיהם או שהם אינם נחשבים לצורך זה?

חברת דלק ידועה שחברה זה עתה לחלל הפרסומת את הסיסמה: יש לך יריד בדרכים.

בוודאי. עוד לא הספקתי להתאושש מידך אחר שלי, שהיה לא רק ידיד אלא גם בנק, וכבר זכיתי בידיך חדש. עם ידידים כאלה מי צריך ועדות חקירה?

באחת ממחזורות החדשות הודיעו ש"100 אלף נוסעים יציפו את העיר אילת בימי חופשת הפסח ויגיעו אליה ב־40 מכוניות.

צא ולמד איזו מהפכה עשה שינוי שיטת המטבע בישראל. שמכל ארבעים אלף מקצצים שלושה אפסים ונותרים ארבעים בלבד. מ"ח - מכונית חדשה.

*. האמריקנים הם משהו שבין חזירים לבני-אדם" אמר הקורנל קראסי.
עכשיו צריך לבדוק אם מותר לשווק אותם בארץ או לא...

פסטיבל ישראל, ירושלים 1986
ISRAEL FESTIVAL, JERUSALEM 1986

מחופעות המחול בפסטיבל: להקה "פעמי ירושלים" מבצעת את "מחול התעבה"

ישחקו הילדים לפנינו:

ביתו לול שבת של מעריב מצינו את הסנינה תהא: תעיר אפרת, שחית
אמורה לחיות עיר בה רדנים וחילונים חיים בצוותא בהרמוניה שבנות טובות
תוכלת ומתקנת מושבותיה החילוניים. משטח מבוגרי בני-יעקבא סחירה
לאחד מצינאיה התבאר את חסיבה: כפי שאתה לא חיינו רוצה שילדיך ישחקו
עם ילדים של גבאים, אהנו לא חיינו רוצים ישחקו עם ילדי חילונים.
במשאל שנערך בקרב קהילת אפרת ואשר עסק בסוגיה: עם מי ישחקו ילדיכם?
תגבולו החשובות: אפרת

[illegible]

מפילס הכנרת – גוסס

התקווה האחרונה להחיות את מפלס הכרת הנוע כאמצעות 100 אלף הנופשים
החריכו סביבו בזהל המועד סטס נכבות כאשר הגשם הפתאומי שירר באזור הבריח את
אסמים לבתיהם.

אולי נשתאר עשרת הדבונות סביב הכניזה במשך כל ימי החג – וההמלס עולה ויורד מפרו עד מצר חורבן כשל וידוער הכנר בגיטוה מספיקים, אולי הנשם הבחתי-צפון מילך חאמיג האנציונים וכלל הגרסה אטמו הדימיים להנארה, חנה שוקולס אפסרתה מכיכור על מבצע אסור כספים למען השטס הממלס לחיל, שם יעבור ביתוה השחלת מי סליים, אפסרתה אחרת אולי להציל ליד האגם פסל יורד מים של האנן יעקב אגם, שימלא ויכבה לט"א לט"א, ויהא שטתה אפסרתה שפחת אהפסרתה.

John C. Hill

של חברים רבים, אין מפלט מהעמקת
השומות והרעיונות

מול "החרב המתנוצצת"
בשישה החרובים של פירוש הסמנון נד
מגנה את היצורים הממזרים שהעונו להוריהם
לא אחת על סגנון כתיבתם נגד הממסד הישראלי
והחברות האחרות. הוא ממרע על
שחיתותו של טקסט אינה מום אלא יתרון
ומי שלא מקבל את זה מאבד את הניחיון
האמנותי-סמנטי ומעדיף את
המבטאים על פני האמת.

כרגעם לחיפיות המגנון והוא מבין את
המסריקים וקובע את רחב הליצון שעל מפתח
המשכלה. שרדו לשלם בצורה חריפה באש
הרת ומרדו האור כגון היתור". בדומה זו
מקופות המשכלה האור כגון מוצא חס
אצל השרוף הנכבה, האם לא
שעל לה הערכת את תפסת
ולחמיה כגון הברות בעם היתור
אמור דרים גם לחיפיות
בדרך המלחמה. זו
תורקם כמו היתות ותועת העבודה.
קמו באשם כמו ביאליק, קמו בצלסון, אר.
בבר וגרשם שלום, הם המוצא את
היחשבותה בין המשכלה והמסרת היתות
לחיותיה. דוד עלם שכל מה שנוצ
על שם מעוין בידות דרז, אבל מהם
היה מוצא את היתות כגון היתות

לפי הניסוח של הרסגור „רק חרב מתנוצצת
ראית על רקע המשך הדורות” ואין כל דרך

העזרת לתלמוד עד שהיאפס לתלמודה של
הבית. בימינו לא תלמודו אתה כאופו נאות
ממכבוד מתוך מלחמת תורתו. "אמרין",
הלוינים ללמודי היותהן קצובין. באים
הבנים ותיקם וצדיקם כאתו. ומאז
האזעזש לתניע לשיטתו פעולה עם אנשי
הציונים. על הילחם חור נגד הריקנות, נגד
המחמרות היתר, נגד טשטוש היתר, נגד
הלאומנות שפשטה כשני המחנות
הפוליטי הירחי כאתו.

למלחמה זו במסדר הדין, שמציע בחריפת
הסגור, מאמנו סימיון אלז הכו"ד שיתיה
נקועה שלשה כרובס הדידי, אבל את היא
מכתת ברוח צידת החרות. כנישה יתר
היהל ומוטה לרת היתרית ונושאה הצטייה
רופא של הוב"ד — הסימביוזה שידה
היורה עלום במחשכי המושט הכוסיני.

אנשי הסימביוזה שיתו את החרב
המנוצח"ת שמציע גם הדיסידו לפעולה
סגנון תכיוון והאמת" של.

שבתאי אבל
עין שטר

יום הזיכרון לחללי צה"ל
כאילו

מה עומד מאחורי שיקוי המס?
להעלות את תעריפי-המס? והאם זה
התחבורת הצבורית?
מפגשים רכבים לצמצום התקציב?
מחיר הממשלה בחרה בדרך אלה כיוון
כיסוי בנספחיות. וכל גלישתה, אבל לא צור
התקציב כיוון כנו מספחיות משולות
הנכנסות מספחיות. לפי 3 אחוז שנים נחת
על המכס, שפחיות כיון אחוז, ונחת
שעלינו להחליט על 15 אחוז נחת
חיובית. פחיות אנשים, והפחיות הצבורית
תרומה, משכרם, עלינו בתקופת הממשלה
החייבתם כל תרומה – היא אחוז, אחוז
היא נוגת היום שלא בחיוב, היום אחוז
בצורת חיוב על מקורות אחים תחשב
בצורת מוחזרים את מקורות אחים תחשב
הקלה, המס יירם קודם כל לעמ
החלשות, תחשב תרומות מספחיות
הכבישים גיר, עוקד התחבורת הצבורית

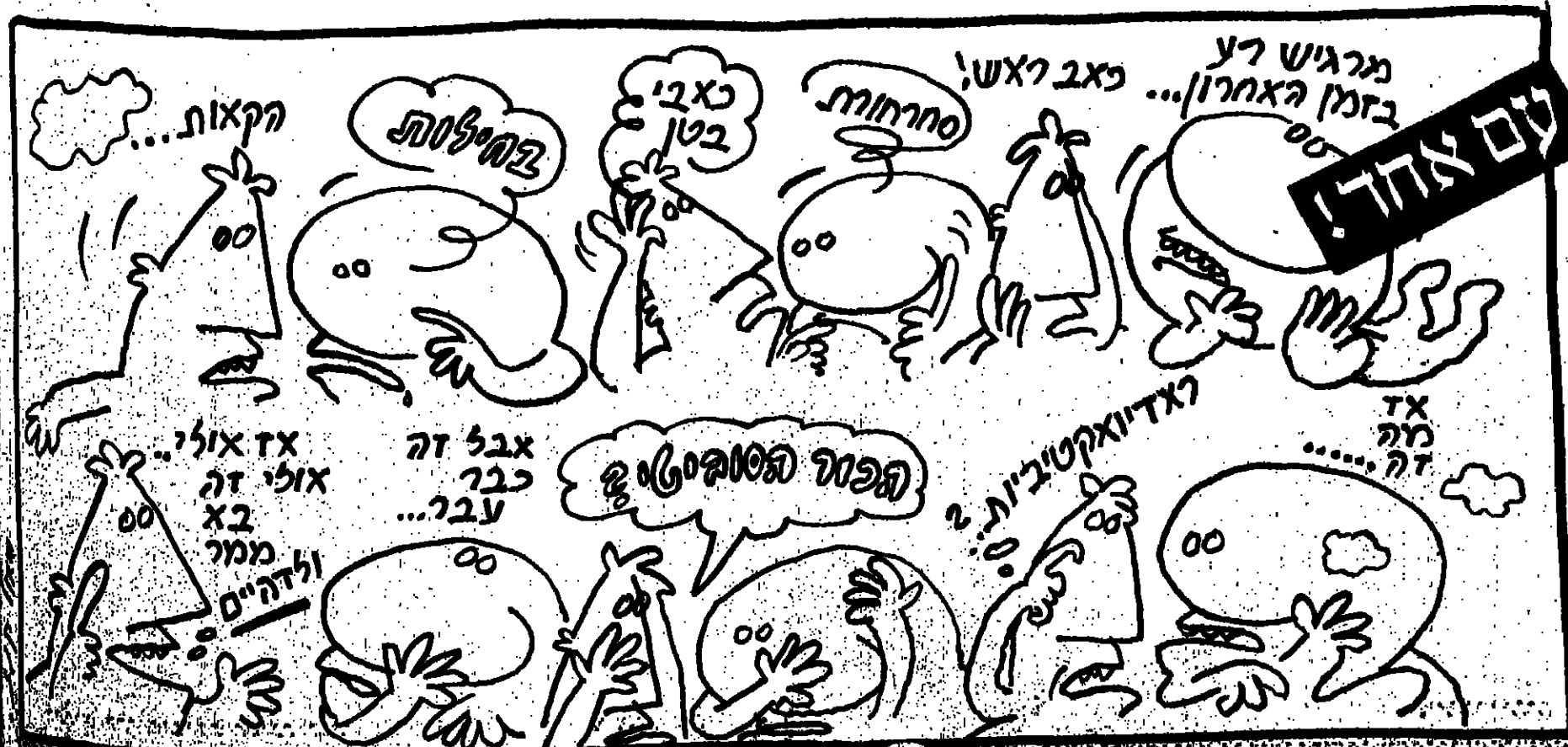
אות דרכים. היקשו לרכב מיני יונס
יריחו מטבע חוץ. התחברה הטיסה
זולה למדג'סט.
השתבש על משיבת הטעמים והח
יבם. לשלש. קלידי שיפור יום הול
פי הטרנסקט.
התהלים שלנו אל כל כך איריניס מנסה
והתהלים האירופית ואת ונשחר לש
ל מבחינת התקופה. אנוניס נמצאים בעת
בזה ביותר בעולם.
● רוגיית מורגשטון

מאת רועי רשקס

אחרי כל מהוה לה חיוה לא נוספה לה חיוה לא נוספה:
אני רוצה לנסות להסביר. אבל נשאיר רק חצי שעה. חצי שעה. אני רץ משם ומביא
אחרון בצעו המהלך המלא אנה.
בלי אורור אני מניח בלתי הקטן בכניסה לבית הקברות. הקיר המטפס. החלון. א.
קופץ מנימה. האנשים מ'חברך קדשא' יושבים בחדר הקדמי. אוכלים ומספרים
בדירות גלות בידוד. האלמנה, לפני. מומתה. אני פושט את מדי המנוחים ומתחיל
לנחן התכריכים הצהורים. שוכב על האלמנה. מכסה פני. ונשימתי נרגעת והולכת
נרגעת והולכת...
נשאב בתנועה הזו עד שמגיעים כולם. משוחרר מבידוד אותי ומצויה החוצה. אנשים
בוכים. משוחרר שם תולעים. קרני-שמש חודרות מבעד לתכריכים ומלטפות את
הגנה. ענודים. אנשים שוכבים מורידים אותי מנימה באדירות. דמועות נשרות. בספסל
בבד הצהור משנים יגורית על גופי העירום. האדמה בולעת אותי לחלוטין. הישות מבינה
מתוך גופי. מתמססת לליכורן מחלול נואח! אדמה. מלידי מקרבו את הכאב שיפיר
החוצה בזה הכובד.

ליסוך שני, אביו של אחד ו"ל,
יהיה אחד ההצעה בבעת התחלואות

[illegible]

להוציא זהב ממלח

מאת שלי יחימוביץ'

צילם בועז לניר

משהו חיובי, שורשי, ישראלי, ליום העצמאות: מבעלי ים המלח. סיפור הצלחה. הכל מעבודה, מתושביה, מבעולה מעוהבת של פועלים ומנהלים. צמיחה ופיתוח ודאגה לעובד. רווחים של עשרות מיליונים. אב אהב בבנו המשיך במפעל. אן עדן בסדום

בעם קראו לו ים המוות. השמש הקסומה פועל האגם המלוח בעולם והנמוך בעולם. העיר מוחלט של יצוריים. הצמחייה חולה. המנסה לשוויי מתוך הארמון המלח — כל אלה תרמו לריכוז של אגן מים רעים. שלא יצילו למאדם. בינתיים צימח יסדהמלח מפעלים ומלונות שמאזינים ימים והדולרים הנורבים דיוו את התעורה המרצפת ביותר, שמרובי בלונות אולי לא יפירושו שם. אבל בסוף מרב ומקומות עבודה לרבים — יש גם ים.

מוצר טוב בעלויות נמוכה
יום עם מפעלים משוכללים של אשלגן, כלור, ברזם ומלח ויום תחנה כוח עצמית — ארבע היסודות הללו נשמעות כאגדה. גם בחורים שהלילו משה שרת, לא היו מאמינים

אשלגן בתפוזות

שהמפעל הזה יציא תוצרת במשקל שני מיליון וחמישים אלף טונה בשנה. מפעלי יסדהמלח שספגו בראשית הקמתם קיתונות של ביקורת על המשאבים האדירים שרמו אליו ולא נורע כי באו אל קרבם. הם היו מפעל מבטיח. משגשג. מתקדם. רווחי ביותר. אלברטו ליב, מעובדי המפעל הבכירים, שלצורך הכנת כתבה זו הפך ל"חצי" — אומר שלצחצח ים תרבה אבות. היום כל אחד נוכח בנוסדלגיה שפעם היה קשור איכשהו למפעל. אבל בתקופה הקשה, כשהמפעל נאבק על עצם קיומו — שררה פה תחומת.

מפעלי יסדהמלח — 1000 עובדים, בריכות מלח, בריכות קרבליט, מפעל אשלגן בהצפה, מפעל אשלגן בגיבשו. הם מפעל אשלגן בגיבשו. הם מפעל ברזם, מפעל ברזם, מפעל ברזם, מפעל כוח ויום. מסוע. לכל אחד מאלה אפשר להשיג רשימה נפרדת. וגם עליה של 20% השנה, לעומת השנה הקודמת בייצור האשלגן, עליה של 18% במכירות, עליה של 16% בהכנסות. רווח נקי של החברה ללא חבורות כמות: 37.5 מיליון דולר. וזה עליה של 65 אחוזים לעומת השנה שעברה. את ההצלחה פה לא צריך לחשוש במיקרוסקופ.

שלמה אדלר, סמנכ"ל לתפעול, ממונה על ייצור, תעסוקה וכוח אדם בכל המפעלים בסדום. יש לנו יתרון יחסי לגבי מתחרים בעולם. קודם כל בגודל הפיסי. אנוניו מפעל גדול. יש לנו גם יתרון יחסי בייצור חומר הגלם. אנוניו משתמשים

בארגיה סולארית, שלא עולה כסף. לאלה מצטרף שם שם מאור מיומן ומאור מסודר. התוצאה היא מוצר טוב. בעלות נמוכה.

תכנית הפיתוח, למרבה הפלא, אומדן אדלר, לא חסד לגידול בכוח אדם. להיפך. בחווה החדשה המבנה עובדים הייצור. ומספר העובדים גדל רק בכמה עשרות. במקום ביקוש עצום לעבוד פה, בגלל תנאי העבודה והשכר הנמוך, מאפשר לנו לכוון את הטובים ביותר. לעיתים קרובות אנחנו על כך. אומרים שאיננו מכינים מקומות עבודה לרוב הדרום. המפעל, כדאי לציין, מעסיק 500 איש מבאר שבע ומערד, 200 מרימונה, ועוד מאתיים וחמישים מהמפעל.

אגודת השכלת בנים

דלר אומר, שמה שמאפשר את העובדים פה מקומות והזדמנויות שלא קיימות במפעלים אחרים. הם חיים העבודה. מעסיק אותם מה קורה. הם מעורבים במחלט הטכנית, מרגד העובד הנמוך ביותר, כשהלכים לשיחות או ציור חדש — משתתף בפיתוח כל מי שיש לו נגיעה להחלט מהרעיונות היותר מוצלחים שישמנו. בא מלח מהעובדים. עכשיו, למשל, פיתוח ציור יחיד — ששורת סוג של דבורה שעברה לראשונה עוד כשנתיים חלפה הור האחרונה של הציור הזה פותחה בסיוע המפעלים.

הפמיליאריות כאן גדולה. רוחות של מפעלים קטנים — אנשים שהושלכו אל מעברת רימונה לפני 25 שנה. וזהו קיבלו עבודה במפעלי יסדהמלח — העמידו דור שני של עם השכלה אקדמאית מלאה. אגודת השכלת בנים של יסדהמלח, מאפשרת קיום תכנית חיסכון שאפשרה לילומים אקדמיים לילדים — ללא שום עלות. נתן בסר, איש פעלתן, שוין ומשומם — לוקח אשד בריכות האדיר, אל הדבורות. בסר הוא הממונה על הפעלת הדבורות. 20 שנה במפעלים יסדהמלח גם אנו שני שנים רבות. כעת פנסיונר של המפעל. גם גיוס עובד נאם הוא אומר, עובדים רבים אחרים. קיטור, יחלונת, אל יחשבו המשפחה לעבוד פה — אם רק תחית אפשרות. הריסותה סבוכה עם מערכת שלילים מסועפת. אלברטו נכח אחריו של מבר — יכול ללכת כאן לאיבוד שעות את המעלה כאלו הוא ארטורו מגיע אליו — אבל ממבר הנתינת יכול לצאת. בסר עוצר לדגוע את הגים ומתקן שלסטיס אחר השבילים. מחר יבוא המגביל ויגיד אשה והלא שביקשת. הוא ממבר.

הבריכות הן בריכות מלח ובריכות קרבליט. העליה חומר הגלם לייצור האשלגן. בבריכות משוער הקרבליט. כי כך נקצק. עליי הדבורות ומעבר עליו למשקלם של קוראים לזה "קציר". ארבע פעמים בשנה מנושעת כוח של מלא הקרבליט בבריכות. כדי לערוך את טוה מה הקציר.

יתר ארוך ממקווה

יחד אל הדבורה — יש דבורת אדורה, בת 80. פתאם אחת. שעכשיו הולכת אל המזוואה. הדבורה החדשה מה עשרות מטרים אחריה — בנסה לעבורה ב"1985. תוכנה נשקלים ים המלח, בדציה ב"מתכת סדום". בדבורה הקשישה ופיס 30 טונה בשנה בדבורה. החדשה — 450. שני אנשים נלח מפעלים את כל הרוב הענק הזה. זה המוטו במפעלי יסדהמלח — מינימום כוח אדם, מקסימום טכנולוגיה חקלאית, המחיה, הוא, כמובן — איזוספת מקומות עבודה, ליתר התחלחות. השכר — מפעל רווחי ומצליח.

מה ועושים קילומטרים של בריכות אדיר יש כאן המקור המפכו, יסדהמלח. יום אחד יסדהמלח יתדרל, אבל היום הזה שד דיוק מאוד — בעוד כמה דורות, הבכרים יצטרכו כבר לראג לעצמם. חלעת חיים. אילו קמה, חיתה אולי פותרת את הבועה עליי הורמה סדירה של מים מרים והיכון. אבל בפעלי יסדהמלח לא נעצבים על ביטול תכנית העלת היםים. הכעסה אפשרית של התעלה על יסדהמלח לא נברקו בשיטות. התעלה חתה מרגלית את אצרות יסדהמלח. וגם ככה עשה חומר שלא מצוי בו — גכס — שאיש לא יודע איד "תוגה" כבוא כמגע עם מי יסדהמלח.

המפעלים בסדום עטורי צמחייה במידה מפתיעה. גם הירוק הזה לא צמח מעצמו. לפני 15 שנה הוזמנו לכאן אנשי המכון לחקר הנגב. הם בחרו בצמחייה, והשתמשו בשטח המפעל כבסיס ניסויים. כשגמרו את הניסויים, היה השטח ירוק. הם החלו את הידע לאנשי הגיבשו של המפעלים. שמוכחים מרי יום כי נטחאות הגידול נמצאות בידים אמונות. הצמחייה, אגב, משקית במים מליחים, מים שיש בהם אחון גבוה פי כמה של מלח מאשר במי ההשקיה הרגילים. ב"יסדהמלח מולוננים על נחואר שדות הרקיה הארוכה בישראל — הוצמד לשורה בסקוה ישראל. שלנו, הם אומרים, ארוכה תרבה יותר, וגם צמא לא תרגיש לרגע. בכל מפעל מכונות מים ממוחק קר, מכל האגים, רק לקחת. השתייה הכבדה כאן חשובה. לכן התניקו את הציור כדי שלאנשים יתחשק לשתות עוד.

כאמצע הפסטורליה עומים תריסר אוטובוסים. האוטובוסים היו עם כשהגיעו. ועדיין עומים במקומם כשצאנו. וזה, מסתבר, תחומת. לאפשרות הכלית נעימות העלולות להתרחש מפעל כזה. האוטובוסים יעמדו שם תמיד. למקרה שיתעורר עוד מטיף. ברוב וכלור הם חמרים מסוכנים, וכאן לא משאירים יום ליד המקרה.

עוד מוכר

יש שם הוא מפעלי יסדהמלח. אבל מפעל המלח עצמו — הוא שלי. אשלגן, כלור וברזם הם תחנת היצור. מפעל המלח מייצר 50,000 טונה בשנה. כמות ועדיה חסית. גמוליק המסחרת של המפעל. עיקר התוצרת הולכת ליצוא. 9% ממשקל הנמכר בעולם הוא זה של ישראל. 23% מייצור הברזם

יש קבלת על התצלומות

חרשני ביותר. שני תרונותיו של המפעל הם חיסכון בארגיה — אי שינוש בקיטור, וחסכון בכוח אדם. בנפעל המקביל, זו מוספת התוצרת בניבוש הם — מועסקים 13 מפעלים במשמרת. פה מועסקים שישה. 188 מיליון דולר השקטו בפרוייקט. השקעה הכוללת מעבר למפעל עצמו — גם בריכות אדיר נוספות. דבורה נוספת. והחבת תשתית. עוד תחלטה נועתה. אבל משתלמת. היא בניית של מסוע הסרט סרס"צפע. המסוע הוא סרט אחד אדיר. שינוע על ככלי פלדת. וינוע בקביעות מהמפעלים בסדום עד אזור צפע. הסרט הזה יחסר את התנלה המסורבל באמצעות כשאית עד למתקן הרכבת ברימונה ומשם בקרונות רכבת מיוחדים למלח אשדוד. המסוע הוא פשוט קו ישר. המספט על רכס ההרים כמו נחש פחלחל. לועג לכבישים, פורץ קרימה בהחלשות. המסוע יעקוב. ככל האפשר, את צורת השטח, אבל את התלים ושאר הכספולים יחצה על עשרה גשרים בעלי אורך שונה לאורך המסלול. חפשי דרך. עשרה שחאמסר סרורים וגושה למסוע לאנשי האחוקת. כל התכנון נעשה בשיתוף עם רשות שמורות הטבע. 6 ק"מ של המסוע עורכים בחור שמורת מבר. והיה המסוע על כל הלקו יופעל כרצף אחד. ריבוק ויישטל מנקודה אחת עליי. מערכת משכללת של חקטורת בקרים מחשבת עלות הפרוייקט: 38 מיליון דולר. תחילת הרצת כסוף השנה. בסוף השנה כבר ינועו בחפזות על הסרט המחר הזה טונות רבות של אשלגן. תחילת קץ עידן המשאיות. עכשיו כבר יש למפעל יסדהמלח קבלת על ההצלחה. הרהות הכספית של המפעל כרוכים במהות. הם הקבלת הסובה ביותר. ויש גם פרס קפלר, פרס התעשייה, פרס יוספטל, פרס יצואן מצטיין, פרס יצואן בכיר, פרס גביר, פרס 5 טוכני יוסי, ועוד ועוד ועוד. עכשיו המפעל הפך גם לאתר עלייה לרגל מועדון קשישים מים, משלחת מתבודדים, יחידות צה"ל, נח"ס, כלים רוצים לראות.

בני יחצוניות

אם יש משהו מלתי-מקומי במפעלי יסדהמלח הוא עניין ה"הרבורה". במפעלים רומים תמצא כמה תצוגות מפלניות וגמרות. פה יש אלבינו שמתפנת אליה — בנותות ובסימפטיה. אבל, בלי ינוגי והמולקת ליחסי ציבור, אלברטו אומר שהמפעל בכלל לא עיון לתיקונים. עובד ששע המבקרים היקונו לרץ בן 25 רסית על המפעל. ראייה את המרס. מפעלים על המספור. ושלוחים הכיתה. אלברטו אומר — לא שואה להשיע ב"חם ציבור. כי ע"א בארץ אנוניו. לא מוכרים דבר. פעם בשנה יום העצמאות. המפעל פתוח. יש אוטובוסים ממונים. מדרוך. שתייה. קר. מעבר לזה — הביקורים ממריעים לעשרה סדירה. אחריה יקבלו באנוניו על כך שהצלחתו של המפעל אינה באה לידי ביטוי בתקשורת. על כך שהמפעל עולה למתנות רק כשיש מכסדו עקבות. אולי באמת הם אמרים. כדאי להשיע קצת בחסברה. בינתיים הם קשום מצליחים. כל יום יצבר.

העולמי — בישראל, אלה נתיישרו רצניים ביותר. והקלאות כישראל משמשות רק מעברה. 84% מהייצור משוק בח"ל. ישרות. 12% נוספים נמכרים לחברות ישראליות לעיבוד חומרים ומצרים מורכבים, המשוקים גם הם בח"ל. זה הייצוא העיקרי. רק 4% משוקים בארץ לחקלאות ולתעשייה. החברה משוקת באר"ב כאוה המוכר בשם "תוגרת היםים" — כאוה התוף המדורי. בשנים האחרונות הוקם שם מערך שיווק מתוחכם. הכולל מתמנים ומתקני פריקה. הכל מחושב היטב — משוקים לאוור מכליטור בצפון ועד מפקט בדורם. מעבר לאוור זה, עלות ההובלה לא משאירה רווחים. מפעלי ים המלח וגם החברה הראשונה בארץ שעברה לשבוע עבודה בן חמישה ימים. זה היה לפני 21 שנה. עובדים עוד 3/4 שעה בכל יום. ומכסים כך את היום הנוסף. עובדי המשמורת עובדים 4 לילות, 4 ימים, 4 צהריים, 4 ימי חופש. העובדים ככלל, מרוצים. אפשרויות הקידום הן רבות וריאליות. אם תחיה טוב, ויהיו לך הכישרונות המתאימים — ישנן אותן ללמוד על חשבון המפעל. יטחחו אותך. יש במפעל דרגאות רבות לאנשים שבנו עצמם בחור המפעל. ויקב פרץ. 48. חושב עוד מנהל מפעל האשלגן בגיבשו. הם הוא אחד כזה.

פרץ. 64. הגעתי לכאן כחור מפעלי בחנות הכות. אחר כך עברתי לחיות. אחראי. משמרת. אחרי חמש שנים הלכתי ללמוד על חשבון המפעל. למדת הנהלה כימית באוניברסיטת ברנריון, משך כל הלימודים קיבלתי משכורת. הייתי הראשון שנשלח ללימודים. אחרי כאן הרבה חורתי. למפעל כמנהל תפעול, אחד כך התמניתי למנהל תחנת הכוח. ולפני שנה חצי התמניתי למנהל מפעל האשלגן בגיבשו חם.

יעקב פרץ לא מרגיש חיוב למפעל. את שלו הוא תחיר — 8 שנים במפעל המרות הלימודים. אבל מקום העבודה הוא מחלט טוב. תנאי העבודה והשכר בסדר גמור. ואם נבו המשורה עכשיו בצבא — רוצה לעבוד כאן — הוא ישמרת. פרץ, שיווע שקורס הוא רכב אשירי יותר. רוצה, כמובן, להתקדם הלאה. אני שואלת אם היה רוצה להיות מנהל המפעל. הוא עונה שוו שאלה מורכבות. אבל כרו שחיי. רוצה לעלות בסולם מנהל. הוא אומה. זה מינוי מליטי בדרך כלל, אבל עד מנהל — למח לא.

קץ עידן המשאיות

ההצלחה לא באה במקרה. והיא תוצאה של יחיד מוצלח מאור וקבלת שורה של חלשות נכונות. חלשות שנראות נועות ויקרות. אבל מוקבלות רק לאחר ביקור קפדני. שני מנהלים השאירו כאן את חותמם — מרס פסקל דל וממבר. חתומי. איית שדה יחל"א. שני אלה נהנו וחיטת משמורתית למפעל. השאירו נותרו רק כמורשתם על קירות חדר הישיבות. בשנת 1980, לאחר שנים ארוכות על מחקר מעברתי המפעל פתקו הנהלה — היום כסדום מפעל האשלגן בגיבשו. על שם מרס פסקל דל. המפעל מייצר אשלגן בתהליך

יתר ארוך ממקווה

יחד אל הדבורה — יש דבורת אדורה, בת 80. פתאם אחת. שעכשיו הולכת אל המזוואה. הדבורה החדשה מה עשרות מטרים אחריה — בנסה לעבורה ב"1985. תוכנה נשקלים ים המלח, בדציה ב"מתכת סדום". בדבורה הקשישה ופיס 30 טונה בשנה בדבורה. החדשה — 450. שני אנשים נלח מפעלים את כל הרוב הענק הזה. זה המוטו במפעלי יסדהמלח — מינימום כוח אדם, מקסימום טכנולוגיה חקלאית, המחיה, הוא, כמובן — איזוספת מקומות עבודה, ליתר התחלחות. השכר — מפעל רווחי ומצליח.

מה ועושים קילומטרים של בריכות אדיר יש כאן המקור המפכו, יסדהמלח. יום אחד יסדהמלח יתדרל, אבל היום הזה שד דיוק מאוד — בעוד כמה דורות, הבכרים יצטרכו כבר לראג לעצמם. חלעת חיים. אילו קמה, חיתה אולי פותרת את הבועה עליי הורמה סדירה של מים מרים והיכון. אבל בפעלי יסדהמלח לא נעצבים על ביטול תכנית העלת היםים. הכעסה אפשרית של התעלה על יסדהמלח לא נברקו בשיטות. התעלה חתה מרגלית את אצרות יסדהמלח. וגם ככה עשה חומר שלא מצוי בו — גכס — שאיש לא יודע איד "תוגה" כבוא כמגע עם מי יסדהמלח.

המפעלים בסדום עטורי צמחייה במידה מפתיעה. גם הירוק הזה לא צמח מעצמו. לפני 15 שנה הוזמנו לכאן אנשי המכון לחקר הנגב. הם בחרו בצמחייה, והשתמשו בשטח המפעל כבסיס ניסויים. כשגמרו את הניסויים, היה השטח ירוק. הם החלו את הידע לאנשי הגיבשו של המפעלים. שמוכחים מרי יום כי נטחאות הגידול נמצאות בידים אמונות. הצמחייה, אגב, משקית במים מליחים, מים שיש בהם אחון גבוה פי כמה של מלח מאשר במי ההשקיה הרגילים. ב"יסדהמלח מולוננים על נחואר שדות הרקיה הארוכה בישראל — הוצמד לשורה בסקוה ישראל. שלנו, הם אומרים, ארוכה תרבה יותר, וגם צמא לא תרגיש לרגע. בכל מפעל מכונות מים ממוחק קר, מכל האגים, רק לקחת. השתייה הכבדה כאן חשובה. לכן התניקו את הציור כדי שלאנשים יתחשק לשתות עוד.

כאמצע הפסטורליה עומים תריסר אוטובוסים. האוטובוסים היו עם כשהגיעו. ועדיין עומים במקומם כשצאנו. וזה, מסתבר, תחומת. לאפשרות הכלית נעימות העלולות להתרחש מפעל כזה. האוטובוסים יעמדו שם תמיד. למקרה שיתעורר עוד מטיף. ברוב וכלור הם חמרים מסוכנים, וכאן לא משאירים יום ליד המקרה.

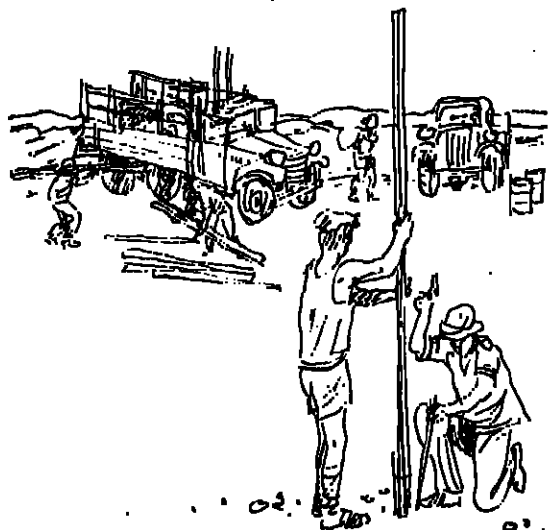
עוד מוכר

יש שם הוא מפעלי יסדהמלח. אבל מפעל המלח עצמו — הוא שלי. אשלגן, כלור וברזם הם תחנת היצור. מפעל המלח מייצר 50,000 טונה בשנה. כמות ועדיה חסית. גמוליק המסחרת של המפעל. עיקר התוצרת הולכת ליצוא. 9% ממשקל הנמכר בעולם הוא זה של ישראל. 23% מייצור הברזם

גבול של הבנה

מאת עודד ליפשיץ

חווה'ה בני (מיטיבמוטילוב)
חוזר אל העבר. בספר
שכתב ובמסיבה שנערכה
בקיבוץ חצור לפני ואחרי
הקמת המדינה, מתיישבים
יהודים וברואים ניסו, או
נאלצו, להסתדר. המלחמות
הפריעו, הזמן פעל למען
התקרבות. המפתח: לא
חיקוי אלא כבוד הדדי

י"ק א"ת

תחילה שכנו באדום, ואחר כך בקיבוץ בני חצור מוקמים חומה ובית כנסת. דיוקנותי מבטן, שפנה אל המעמדה שמסביב, הם אכלו חול וגשם אבק כשהשתוללו הסופות, וצערו צערים ראשונים בפיתוח הקלואות מדבר מודרנית. החברים התחלפו, וגם קומץ מבנות הקיבוץ בא להצטרף, ובמקומם נשלחו אכזבות והצלחות עובד חברי חצור לא המצפה, ובמקום, אחרי אליו גרעין אחר, הגרעין שייסד, מאוחר יותר, את קיבוץ נירים. בין חברי הגרעין היה גם בני מיטיב.

כמה גלגולים עברו על חברי חצור. כששכנו במושבה חלמו על קיבוץ בגליל, ונשלחו למצפה בנגב כסופו של דבר הקימו קיבוץ מדרום לגדרה. הם מתרפקים, בנענועים ובגאווה, על ערבים החלוצים בנגב, אלא שיש גם שמץ של עצבון בגאווה: היום, כשהנגב המערבי דוץ בקיבוצים ומושבים, נרמז להם שקצת שכחו אותם, שלא תמיד זוכרים ששמונה להם וכות ראשונים.

הספר של בני מיטיב את אבק השנים והמדינה מאותו מצפה נידה, ואם לא ריבך, הרי שיש בפתחו גם הקרשה: להכיר קיבוץ חצור, חלוצי ההתיישבות היהודית בנגב ומגוריו הסוד להבנה עם הברואים, ההתיישבות והברואים הם שני הגושים המרכזיים בספר, וגם במסיבה שנערכה לכבודו. הוסיפים באולם התרגוש למשמע הסיפורים ולמראה הסרט מאותו יום שהוקרן לפניו, ושלחו מבטים לעבר הבנים והנכדים, לראות האם גם הצעירים שלא ידעו את ימי הנגב, לומדים להעריך את פועלם, על הבמה, לצד בני המנהל, ישבו אריה גילת, ושני המוכתרים הראשונים של קיבוץ גימל, צביקה אליהו, וצביקה ב' צבי בראמון וצבי אשקין, שתתחדו בנגב, המוכתר הראשון של נירים, שהיה תלמיד, סניטור מלחמה, צבי וצבי הם בערבים עזאל ועזאל, וכך קראו להם או גם הברואים וגם היהודים, וכי להבדיל בין העזאלים קראו למוכתר השני, צבי אשקין, עזאל אבו אברהם.

י"ק א"ת

הן בני וכן מאחורי רוח נוח באותו ערב שנערך לרגל הופעת ספרו החרש, "סיפור של גבול", נבול פלשתיהמציגים בשנים האחרונות שלטון המנדט הבריטי. בחצור מכירים טובה לבני על הספר הזה, בשנת 1943, כשהחצור קראו עדיין "קיבוץ חצור" וצעירי ארץ-ישראל ג', והחברים שכנו במחנה בשולי המושבה ראשון לציון, יצאה משם קבוצה בת שניים-עשר איש אל הנגב המדחוק, הם נסעו, במשאית ולטנדר, דרך כפרי הערבים בדרום לעזה וח'ריונג. נתרו מאחוריהם, בעיניים דומעות, חברות וגשים מוראגות שחררו לגורלם. במלחמות ומכצעים מסוכנים: האתגר וההחלפה נופלים בחלקם של הגברים: ואילו העל הכבד באמת הוא זה שנופל על שמן של הנשים. החרדה ואי-הודיעה של הנשאות בלעדי, קשות פי כמה מכל מה שעובר על היוצאים לחוץ, חיות הקרבות — או חיות ההתיישבות בנגב. מן יום פגזה השיירה מורדת, משאית מאחוריה את אדמות המדבר, שטח הפרטים והמגורים, כשהמשאית חוצה גרעין לארמיה ברוסאסלטי, בלב ערבת הלס חשומות, פרקו החברים את המטען מכלי הרב והחלו בלקמת מצפה חקלאי, אח-כבר לעוד שני מצפים שעלו באותה שנה על הקרקע בנגב בתי-אשר ורביבים. המצפים נועדו לבדוק את הסיכוי להתיישבות יהודית בנגב, וגם להפגין את רצונם לתחוש של חיישוב הערבי בארץ, רחוקא בימים בהם נודעה האמת הנראה על שואת יהודי אירופה, לחקיעיתר בחבל ארץ שומם, שהחפר הלבן הברזי אסר על ההתיישבות בו. ארבע שנים, מרוכזות, קשות ומרגשות, ישבו חברי חצור באותו מצפה מדחוק, שלמים: סם בקיבוץ קיבוץ גבולות.

מחן ספר של בני מיטיב, סיפור של גבול

גבול של הבנה

מאת עודד ליפשיץ

חווה'ה בני (מיטיבמוטילוב)
חוזר אל העבר. בספר
שכתב ובמסיבה שנערכה
בקיבוץ חצור לפני ואחרי
הקמת המדינה, מתיישבים
יהודים וברואים ניסו, או
נאלצו, להסתדר. המלחמות
הפריעו, הזמן פעל למען
התקרבות. המפתח: לא
חיקוי אלא כבוד הדדי

י"ק א"ת

תחילה שכנו באדום, ואחר כך בקיבוץ בני חצור מוקמים חומה ובית כנסת. דיוקנותי מבטן, שפנה אל המעמדה שמסביב, הם אכלו חול וגשם אבק כשהשתוללו הסופות, וצערו צערים ראשונים בפיתוח הקלואות מדבר מודרנית. החברים התחלפו, וגם קומץ מבנות הקיבוץ בא להצטרף, ובמקומם נשלחו אכזבות והצלחות עובד חברי חצור לא המצפה, ובמקום, אחרי אליו גרעין אחר, הגרעין שייסד, מאוחר יותר, את קיבוץ נירים. בין חברי הגרעין היה גם בני מיטיב.

כמה גלגולים עברו על חברי חצור. כששכנו במושבה חלמו על קיבוץ בגליל, ונשלחו למצפה בנגב כסופו של דבר הקימו קיבוץ מדרום לגדרה. הם מתרפקים, בנענועים ובגאווה, על ערבים החלוצים בנגב, אלא שיש גם שמץ של עצבון בגאווה: היום, כשהנגב המערבי דוץ בקיבוצים ומושבים, נרמז להם שקצת שכחו אותם, שלא תמיד זוכרים ששמונה להם וכות ראשונים.

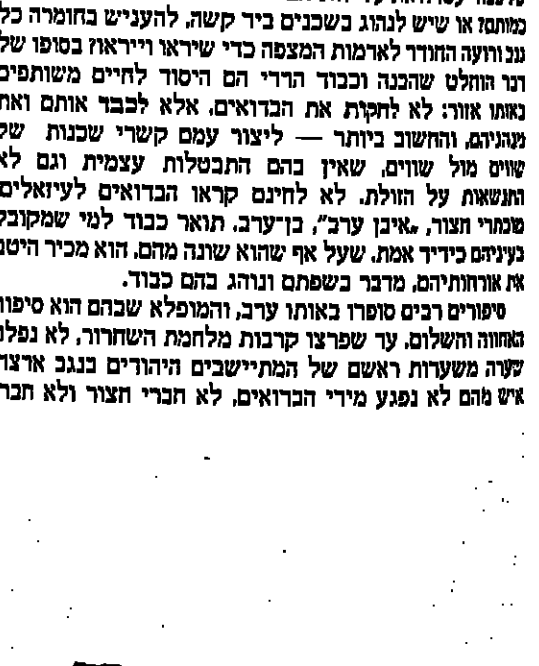
הספר של בני מיטיב את אבק השנים והמדינה מאותו מצפה נידה, ואם לא ריבך, הרי שיש בפתחו גם הקרשה: להכיר קיבוץ חצור, חלוצי ההתיישבות היהודית בנגב ומגוריו הסוד להבנה עם הברואים, ההתיישבות והברואים הם שני הגושים המרכזיים בספר, וגם במסיבה שנערכה לכבודו. הוסיפים באולם התרגוש למשמע הסיפורים ולמראה הסרט מאותו יום שהוקרן לפניו, ושלחו מבטים לעבר הבנים והנכדים, לראות האם גם הצעירים שלא ידעו את ימי הנגב, לומדים להעריך את פועלם, על הבמה, לצד בני המנהל, ישבו אריה גילת, ושני המוכתרים הראשונים של קיבוץ גימל, צביקה אליהו, וצביקה ב' צבי בראמון וצבי אשקין, שתתחדו בנגב, המוכתר הראשון של נירים, שהיה תלמיד, סניטור מלחמה, צבי וצבי הם בערבים עזאל ועזאל, וכך קראו להם או גם הברואים וגם היהודים, וכי להבדיל בין העזאלים קראו למוכתר השני, צבי אשקין, עזאל אבו אברהם.

מחן ספר של בני מיטיב, סיפור של גבול

גבול של הבנה

מאת עודד ליפשיץ

חווה'ה בני (מיטיבמוטילוב)
חוזר אל העבר. בספר
שכתב ובמסיבה שנערכה
בקיבוץ חצור לפני ואחרי
הקמת המדינה, מתיישבים
יהודים וברואים ניסו, או
נאלצו, להסתדר. המלחמות
הפריעו, הזמן פעל למען
התקרבות. המפתח: לא
חיקוי אלא כבוד הדדי

י"ק א"ת

תחילה שכנו באדום, ואחר כך בקיבוץ בני חצור מוקמים חומה ובית כנסת. דיוקנותי מבטן, שפנה אל המעמדה שמסביב, הם אכלו חול וגשם אבק כשהשתוללו הסופות, וצערו צערים ראשונים בפיתוח הקלואות מדבר מודרנית. החברים התחלפו, וגם קומץ מבנות הקיבוץ בא להצטרף, ובמקומם נשלחו אכזבות והצלחות עובד חברי חצור לא המצפה, ובמקום, אחרי אליו גרעין אחר, הגרעין שייסד, מאוחר יותר, את קיבוץ נירים. בין חברי הגרעין היה גם בני מיטיב.

כמה גלגולים עברו על חברי חצור. כששכנו במושבה חלמו על קיבוץ בגליל, ונשלחו למצפה בנגב כסופו של דבר הקימו קיבוץ מדרום לגדרה. הם מתרפקים, בנענועים ובגאווה, על ערבים החלוצים בנגב, אלא שיש גם שמץ של עצבון בגאווה: היום, כשהנגב המערבי דוץ בקיבוצים ומושבים, נרמז להם שקצת שכחו אותם, שלא תמיד זוכרים ששמונה להם וכות ראשונים.

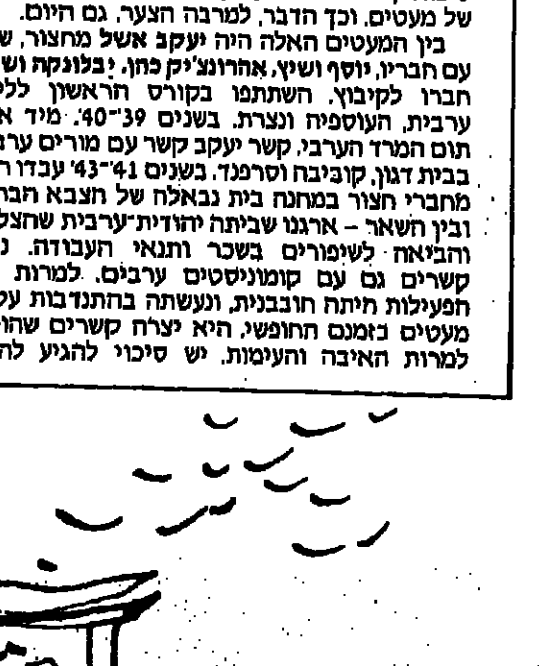
הספר של בני מיטיב את אבק השנים והמדינה מאותו מצפה נידה, ואם לא ריבך, הרי שיש בפתחו גם הקרשה: להכיר קיבוץ חצור, חלוצי ההתיישבות היהודית בנגב ומגוריו הסוד להבנה עם הברואים, ההתיישבות והברואים הם שני הגושים המרכזיים בספר, וגם במסיבה שנערכה לכבודו. הוסיפים באולם התרגוש למשמע הסיפורים ולמראה הסרט מאותו יום שהוקרן לפניו, ושלחו מבטים לעבר הבנים והנכדים, לראות האם גם הצעירים שלא ידעו את ימי הנגב, לומדים להעריך את פועלם, על הבמה, לצד בני המנהל, ישבו אריה גילת, ושני המוכתרים הראשונים של קיבוץ גימל, צביקה אליהו, וצביקה ב' צבי בראמון וצבי אשקין, שתתחדו בנגב, המוכתר הראשון של נירים, שהיה תלמיד, סניטור מלחמה, צבי וצבי הם בערבים עזאל ועזאל, וכך קראו להם או גם הברואים וגם היהודים, וכי להבדיל בין העזאלים קראו למוכתר השני, צבי אשקין, עזאל אבו אברהם.

מחן ספר של בני מיטיב, סיפור של גבול

גבול של הבנה

מאת עודד ליפשיץ

חווה'ה בני (מיטיבמוטילוב)
חוזר אל העבר. בספר
שכתב ובמסיבה שנערכה
בקיבוץ חצור לפני ואחרי
הקמת המדינה, מתיישבים
יהודים וברואים ניסו, או
נאלצו, להסתדר. המלחמות
הפריעו, הזמן פעל למען
התקרבות. המפתח: לא
חיקוי אלא כבוד הדדי

י"ק א"ת

תחילה שכנו באדום, ואחר כך בקיבוץ בני חצור מוקמים חומה ובית כנסת. דיוקנותי מבטן, שפנה אל המעמדה שמסביב, הם אכלו חול וגשם אבק כשהשתוללו הסופות, וצערו צערים ראשונים בפיתוח הקלואות מדבר מודרנית. החברים התחלפו, וגם קומץ מבנות הקיבוץ בא להצטרף, ובמקומם נשלחו אכזבות והצלחות עובד חברי חצור לא המצפה, ובמקום, אחרי אליו גרעין אחר, הגרעין שייסד, מאוחר יותר, את קיבוץ נירים. בין חברי הגרעין היה גם בני מיטיב.

כמה גלגולים עברו על חברי חצור. כששכנו במושבה חלמו על קיבוץ בגליל, ונשלחו למצפה בנגב כסופו של דבר הקימו קיבוץ מדרום לגדרה. הם מתרפקים, בנענועים ובגאווה, על ערבים החלוצים בנגב, אלא שיש גם שמץ של עצבון בגאווה: היום, כשהנגב המערבי דוץ בקיבוצים ומושבים, נרמז להם שקצת שכחו אותם, שלא תמיד זוכרים ששמונה להם וכות ראשונים.

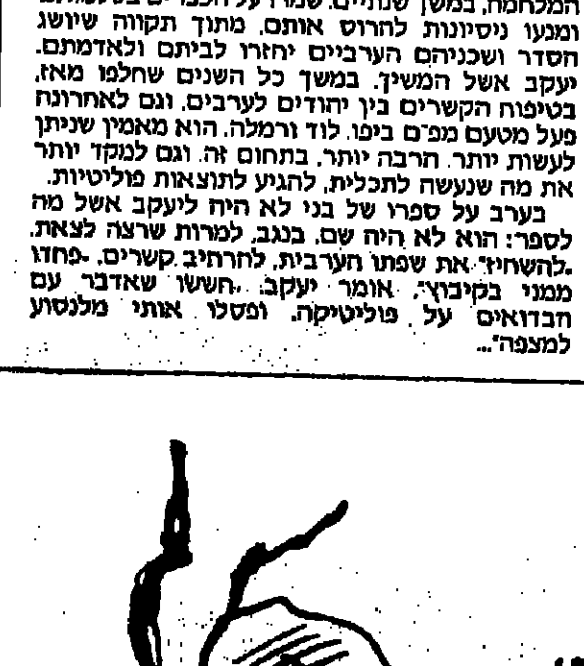
הספר של בני מיטיב את אבק השנים והמדינה מאותו מצפה נידה, ואם לא ריבך, הרי שיש בפתחו גם הקרשה: להכיר קיבוץ חצור, חלוצי ההתיישבות היהודית בנגב ומגוריו הסוד להבנה עם הברואים, ההתיישבות והברואים הם שני הגושים המרכזיים בספר, וגם במסיבה שנערכה לכבודו. הוסיפים באולם התרגוש למשמע הסיפורים ולמראה הסרט מאותו יום שהוקרן לפניו, ושלחו מבטים לעבר הבנים והנכדים, לראות האם גם הצעירים שלא ידעו את ימי הנגב, לומדים להעריך את פועלם, על הבמה, לצד בני המנהל, ישבו אריה גילת, ושני המוכתרים הראשונים של קיבוץ גימל, צביקה אליהו, וצביקה ב' צבי בראמון וצבי אשקין, שתתחדו בנגב, המוכתר הראשון של נירים, שהיה תלמיד, סניטור מלחמה, צבי וצבי הם בערבים עזאל ועזאל, וכך קראו להם או גם הברואים וגם היהודים, וכי להבדיל בין העזאלים קראו למוכתר השני, צבי אשקין, עזאל אבו אברהם.

מחן ספר של בני מיטיב, סיפור של גבול

גבול של הבנה

מאת עודד ליפשיץ

חווה'ה בני (מיטיבמוטילוב)
חוזר אל העבר. בספר
שכתב ובמסיבה שנערכה
בקיבוץ חצור לפני ואחרי
הקמת המדינה, מתיישבים
יהודים וברואים ניסו, או
נאלצו, להסתדר. המלחמות
הפריעו, הזמן פעל למען
התקרבות. המפתח: לא
חיקוי אלא כבוד הדדי

י"ק א"ת

תחילה שכנו באדום, ואחר כך בקיבוץ בני חצור מוקמים חומה ובית כנסת. דיוקנותי מבטן, שפנה אל המעמדה שמסביב, הם אכלו חול וגשם אבק כשהשתוללו הסופות, וצערו צערים ראשונים בפיתוח הקלואות מדבר מודרנית. החברים התחלפו, וגם קומץ מבנות הקיבוץ בא להצטרף, ובמקומם נשלחו אכזבות והצלחות עובד חברי חצור לא המצפה, ובמקום, אחרי אליו גרעין אחר, הגרעין שייסד, מאוחר יותר, את קיבוץ נירים. בין חברי הגרעין היה גם בני מיטיב.

כמה גלגולים עברו על חברי חצור. כששכנו במושבה חלמו על קיבוץ בגליל, ונשלחו למצפה בנגב כסופו של דבר הקימו קיבוץ מדרום לגדרה. הם מתרפקים, בנענועים ובגאווה, על ערבים החלוצים בנגב, אלא שיש גם שמץ של עצבון בגאווה: היום, כשהנגב המערבי דוץ בקיבוצים ומושבים, נרמז להם שקצת שכחו אותם, שלא תמיד זוכרים ששמונה להם וכות ראשונים.

הספר של בני מיטיב את אבק השנים והמדינה מאותו מצפה נידה, ואם לא ריבך, הרי שיש בפתחו גם הקרשה: להכיר קיבוץ חצור, חלוצי ההתיישבות היהודית בנגב ומגוריו הסוד להבנה עם הברואים, ההתיישבות והברואים הם שני הגושים המרכזיים בספר, וגם במסיבה שנערכה לכבודו. הוסיפים באולם התרגוש למשמע הסיפורים ולמראה הסרט מאותו יום שהוקרן לפניו, ושלחו מבטים לעבר הבנים והנכדים, לראות האם גם הצעירים שלא ידעו את ימי הנגב, לומדים להעריך את פועלם, על הבמה, לצד בני המנהל, ישבו אריה גילת, ושני המוכתרים הראשונים של קיבוץ גימל, צביקה אליהו, וצביקה ב' צבי בראמון וצבי אשקין, שתתחדו בנגב, המוכתר הראשון של נירים, שהיה תלמיד, סניטור מלחמה, צבי וצבי הם בערבים עזאל ועזאל, וכך קראו להם או גם הברואים וגם היהודים, וכי להבדיל בין העזאלים קראו למוכתר השני, צבי אשקין, עזאל אבו אברהם.

מחן ספר של בני מיטיב, סיפור של גבול

טיפוח קשרים בשטח

צבי בראמון, גיזאל אר, אומר שהקשרים עם הברואים לא נוצרו יש מאין, היה להם יסוד איתן בהקשר עולם של חברי חצור וניסיונם במענים עם ערבים בעבר השנים בהן ישבו במושבות ועבדו לצד מעליע ערבים.

הקיבוץ הארצי היה את קטן, ועמדותיו הפוליטיות, שתמכו באחווה יהודית-ערבית וקיום ביתר בארץ אחת — היו עמדות מיעוט אומיאציוני, הרוב של מפא"י דחה אותן בתוקף, בתוך הקיבוץ הארצי האידאולוגיה המוצהרת היתה מוסכמת על הכל, אבל טיפוח קשרים בשטח עם ערבים בשר דם, היה עיסוק של מעטים, וכך הדבר, למרבה הצער, גם היום.

בין המעטים האלה היה יעקב אשל מחצור, שידו על חברי חצור, וסוף וסוף, אחר-כך פתח, יבלונק ושאול חברו לקיבוץ, שתמכו בקורס הראשון ללימוד ערבית, תעסוקה ונצרת, בשנים 39-40, מיד אחרי תום המרד הערבי, קשר יעקב קשר עם מורים ערבים בבית דגן, קוביבה וספרד, בשנים 41-43 עבדו רבים מחברי חצור במחנה בית נבאלה של תצבא הבריטי, וחביאה לשומרים בשכר ותנאי תועבה, נוצרו קשרים גם עם קומוניסטים ערבים, למרות שכל הפעילות חיתה חובבנית, ונעשתה בהתנדבות על-ידי מעטים בזמנם החופשי, היא יצרה קשרים שחיוכו למרות האהבה והעיוות, יש סיכוי להגיע להבנה

טיפוח קשרים בשטח

צבי בראמון, גיזאל אר, אומר שהקשרים עם הברואים לא נוצרו יש מאין, היה להם יסוד איתן בהקשר עולם של חברי חצור וניסיונם במענים עם ערבים בעבר השנים בהן ישבו במושבות ועבדו לצד מעליע ערבים.

הקיבוץ הארצי היה את קטן, ועמדותיו הפוליטיות, שתמכו באחווה יהודית-ערבית וקיום ביתר בארץ אחת — היו עמדות מיעוט אומיאציוני, הרוב של מפא"י דחה אותן בתוקף, בתוך הקיבוץ הארצי האידאולוגיה המוצהרת היתה מוסכמת על הכל, אבל טיפוח קשרים בשטח עם ערבים בשר דם, היה עיסוק של מעטים, וכך הדבר, למרבה הצער, גם היום.

בין המעטים האלה היה יעקב אשל מחצור, שידו על חברי חצור, וסוף וסוף, אחר-כך פתח, יבלונק ושאול חברו לקיבוץ, שתמכו בקורס הראשון ללימוד ערבית, תעסוקה ונצרת, בשנים 39-40, מיד אחרי תום המרד הערבי, קשר יעקב קשר עם מורים ערבים בבית דגן, קוביבה וספרד, בשנים 41-43 עבדו רבים מחברי חצור במחנה בית נבאלה של תצבא הבריטי, וחביאה לשומרים בשכר ותנאי תועבה, נוצרו קשרים גם עם קומוניסטים ערבים, למרות שכל הפעילות חיתה חובבנית, ונעשתה בהתנדבות על-ידי מעטים בזמנם החופשי, היא יצרה קשרים שחיוכו למרות האהבה והעיוות, יש סיכוי להגיע להבנה

מאותו יום לא היה בין חברי הגרעין מישהו שהעז לפקפק באמיתות סיפורו של בני על סבו הברואי...

ידידות ואחווה. וגם ליצור קשרים פוליטיים שיוכלו לשמש בסיס לקירוב עמדות.

בקיבוצים שונים וחצור בנייהם, נוצרה אווירה שבה חושם דגש חשוב על התקרבות וכבוד לערבים ואמונה בסיכוי ליחסי שכנות טובים. הקשרים שנקשרו בין המצפה בנגב, לבין שכני הברואים היו חוליה נוספת באותה שרשרת של עשייה לקירוב לבבות ואחוות עמים, השרשרת הזו לא ניתקה גם אחרי שתחרי חצור חזרו מהנגב, עד לפלישה הנצחית.

כשבארץ כבר ניטשה מלחמת זמים בין ערבי ארץ ישראל ליהודים, ונפלו מאות קרבות, נמשכו היחסים הטובים בין קיבוץ חצור לתושבי הכפרים הערבים הסמוכים, עד לרגע האחרון ניסו חברי חצור לשכנע את שכניהם לחישאר בבתיהם ולא לברוח. וגם אחרי המלחמה, במשך שנים שמרו על הכפרים בשלמותם ומענו ניסיונות לחרוש אותם, מתוך תקווה שיושג חסדר ושכניהם הערבים יחזרו לביתם ולאדמתם.

יעקב אשל המשיך, במשך כל השנים שחלמו מאז, בטיפוח הקשרים בין יהודים לערבים, וגם לאחרונה פעל מטעם מפיס, כיס, לוד ורמלה, הוא מאמץ שיושג לעשות יותר, הרבה יותר, בתחום זה, וגם למקד יותר את מה שנעשה לתכלית, להגיע לתוצאות פוליטיות.

כבר על ספרו של בני לא היה ליעקב אשל מה לספר: הוא לא היה שם, בנגב, למרות שרצה לצאת, להשחיר את שפתו הערבית, לחרוץ קשרים, פחות ממנו בקיבוץ, אומר יעקב, חששו שאדבר עם הברואים על פוליטיקה, ומסל, אותו מלנסות למצפה...

ידידות ואחווה. וגם ליצור קשרים פוליטיים שיוכלו לשמש בסיס לקירוב עמדות.

בקיבוצים שונים וחצור בנייהם, נוצרה אווירה שבה חושם דגש חשוב על התקרבות וכבוד לערבים ואמונה בסיכוי ליחסי שכנות טובים. הקשרים שנקשרו בין המצפה בנגב, לבין שכני הברואים היו חוליה נוספת באותה שרשרת של עשייה לקירוב לבבות ואחוות עמים, השרשרת הזו לא ניתקה גם אחרי שתחרי חצור חזרו מהנגב, עד לפלישה הנצחית.

כשבארץ כבר ניטשה מלחמת זמים בין ערבי ארץ ישראל ליהודים, ונפלו מאות קרבות, נמשכו היחסים הטובים בין קיבוץ חצור לתושבי הכפרים הערבים הסמוכים, עד לרגע האחרון ניסו חברי חצור לשכנע את שכניהם לחישאר בבתיהם ולא לברוח. וגם אחרי המלחמה, במשך שנים שמרו על הכפרים בשלמותם ומענו ניסיונות לחרוש אותם, מתוך תקווה שיושג חסדר ושכניהם הערבים יחזרו לביתם ולאדמתם.

יעקב אשל המשיך, במשך כל השנים שחלמו מאז, בטיפוח הקשרים בין יהודים לערבים, וגם לאחרונה פעל מטעם מפיס, כיס, לוד ורמלה, הוא מאמץ שיושג לעשות יותר, הרבה יותר, בתחום זה, וגם למקד יותר את מה שנעשה לתכלית, להגיע לתוצאות פוליטיות.

כבר על ספרו של בני לא היה ליעקב אשל מה לספר: הוא לא היה שם, בנגב, למרות שרצה לצאת, להשחיר את שפתו הערבית, לחרוץ קשרים, פחות ממנו בקיבוץ, אומר יעקב, חששו שאדבר עם הברואים על פוליטיקה, ומסל, אותו מלנסות למצפה...

ידידות ואחווה. וגם ליצור קשרים פוליטיים שיוכלו לשמש בסיס לקירוב עמדות.

בקיבוצים שונים וחצור בנייהם, נוצרה אווירה שבה חושם דגש חשוב על התקרבות וכבוד לערבים ואמונה בסיכוי ליחסי שכנות טובים. הקשרים שנקשרו בין המצפה בנגב, לבין שכני הברואים היו חוליה נוספת באותה שרשרת של עשייה לקירוב לבבות ואחוות עמים, השרשרת הזו לא ניתקה גם אחרי שתחרי חצור חזרו מהנגב, עד לפלישה הנצחית.

כשבארץ כבר ניטשה מלחמת זמים בין ערבי ארץ ישראל ליהודים, ונפלו מאות קרבות, נמשכו היחסים הטובים בין קיבוץ חצור לתושבי הכפרים הערבים הסמוכים, עד לרגע האחרון ניסו חברי חצור לשכנע את שכניהם לחישאר בבתיהם ולא לברוח. וגם אחרי המלחמה, במשך שנים שמרו על הכפרים בשלמותם ומענו ניסיונות לחרוש אותם, מתוך תקווה שיושג חסדר ושכניהם הערבים יחזרו לביתם ולאדמתם.

יעקב אשל המשיך, במשך כל השנים שחלמו מאז, בטיפוח הקשרים בין יהודים לערבים, וגם לאחרונה פעל מטעם מפיס, כיס, לוד ורמלה, הוא מאמץ שיושג לעשות יותר, הרבה יותר, בתחום זה, וגם למקד יותר את מה שנעשה לתכלית, להגיע לתוצאות פוליטיות.

כבר על ספרו של בני לא היה ליעקב אשל מה לספר: הוא לא היה שם, בנגב, למרות שרצה לצאת, להשחיר את שפתו הערבית, לחרוץ קשרים, פחות ממנו בקיבוץ, אומר יעקב, חששו שאדבר עם הברואים על פוליטיקה, ומסל, אותו מלנסות למצפה...

ידידות ואחווה. וגם ליצור קשרים פוליטיים שיוכלו לשמש בסיס לקירוב עמדות.

בקיבוצים שונים וחצור בנייהם, נוצרה אווירה שבה חושם דגש חשוב על התקרבות וכבוד לערבים ואמונה בסיכוי ליחסי שכנות טובים. הקשרים שנקשרו בין המצפה בנגב, לבין שכני הברואים היו חוליה נוספת באותה שרשרת של עשייה לקירוב לבבות ואחוות עמים, השרשרת הזו לא ניתקה גם אחרי שתחרי חצור חזרו מהנגב, עד לפלישה הנצחית.

כשבארץ כבר ניטשה מלחמת זמים בין ערבי ארץ ישראל ליהודים, ונפלו מאות קרבות, נמשכו היחסים הטובים בין קיבוץ חצור לתושבי הכפרים הערבים הסמוכים, עד לרגע האחרון ניסו חברי חצור לשכנע את שכניהם לחישאר בבתיהם ולא לברוח. וגם אחרי המלחמה, במשך שנים שמרו על הכפרים בשלמותם ומענו ניסיונות לחרוש אותם, מתוך תקווה שיושג חסדר ושכניהם הערבים יחזרו לביתם ולאדמתם.

יעקב אשל המשיך, במשך כל השנים שחלמו מאז, בטיפוח הקשרים בין יהודים לערבים, וגם לאחרונה פעל מטעם מפיס, כיס, לוד ורמלה, הוא מאמץ שיושג לעשות יותר, הרבה יותר, בתחום זה, וגם למקד יותר את מה שנעשה לתכלית, להגיע לתוצאות פוליטיות.

כבר על ספרו של בני לא היה ליעקב אשל מה לספר: הוא לא היה שם, בנגב, למרות שרצה לצאת, להשחיר את שפתו הערבית, לחרוץ קשרים, פחות ממנו בקיבוץ, אומר יעקב, חששו שאדבר עם הברואים על פוליטיקה, ומסל, אותו מלנסות למצפה...

ידידות ואחווה. וגם ליצור קשרים פוליטיים שיוכלו לשמש בסיס לקירוב עמדות.

בקיבוצים שונים וחצור בנייהם, נוצרה אווירה שבה חושם דגש חשוב על התקרבות וכבוד לערבים ואמונה בסיכוי ליחסי שכנות טובים. הקשרים שנקשרו בין המצפה בנגב, לבין שכני הברואים היו חוליה נוספת באותה שרשרת של עשייה לקירוב לבבות ואחוות עמים, השרשרת הזו לא ניתקה גם אחרי שתחרי חצור חזרו מהנגב, עד לפלישה הנצחית.

התאטרון השימוע

מאת ג'ורג' מנור

צילום אנדרה

סדנה עם אנשי קבוצת התאטרון

התאטרון לחינוך האזרחים

אילו חתך מקרי למדי של פעילויות בין נבחני מד כבידור את סוגי השתתפות של תיאטרון הקהל: החל ומתפתח במדינת ישראל בשנים האחרונות. באחד מהדורים המרכזי והצבאי סטודיו, שחבר מילוי שנושא מלחמה נגד תופעה ישראלית מצערת ביותר: השלל אשפה ולכלוך בסביבת העירונית. הדין הערעור והפחד אינו אילת שאלו מהעירייה שלום מילא מלאה בעלי הדין הפוריסטית — מעין צמרדע או טנק, של ידועים מהמסגרת — בהם אוספים את האשפה העירונית, שצבע לנודד השטח מחדש והיה לכימה. המשתתפים לכשו מיני סחבות, תיש כוח ורשו ויקרו במאמץ כן להוכיח את המרכז. מעצמה שטח האשפה בכל ואל על המדרכה. זה היה שיעור באורחות חיים שהוגש במינוי של שירה ותנועה, כדי להסוות את הדיקטטורה הבסיסית שלו או להמחיש את השטח המוסר החינוכי. המלה נראתה בעין הילדים נטול שיקרסלטיק ויצא, בחלומות לאסוף אשפה, כשהם גוררים אחריהם את המבזרים הלך כדורם.

הסבתא שלי נהגה לומר: קל מאד לנקות קשה לשמור על הניקיון... האם למדו תושבי אילת את השיעור, והם יישו את תובנים המסולים של פיוור אשמה ופסולת בכל מקום? יש צורך בחשיפה מצטרפת, ואכן, האם אין חשיפה במלה "ובל" (במסע) במקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

מכל מקום היה המבצע האילתי בחינת עורר צמיח תושבי המקום, ובכך גם גיבוש חברתי וסמלית אחידות. חקניית הדיגלים של שיתוף פעולה — ממסדות ופרטים של התאטרון והקהל.

באולם אחד שהיה קלא מהחלפת בולמדיס (ד) ודיוקנה למדור אנשי "קבוצת נחמד" וסמלית אחידות. חקניית הדיגלים של שיתוף פעולה, ובמקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

חברתית ותאטרון הלא מניח מראש אינטרקציה בין בני-אדם. משורר יכול לכתוב "למען עצמו בלבד" ולחיות את יצירותיו במגרת שולחן, ואם כי, אפשר להיות גם בלבו מקננת תקווה כמסע, שבו מן הדימוי מישור יקרא או יפרסם את שיריו... תעיר יכול להגיע אל הקהל, המוזהב מאסה קריטית של השפעה חברתית, בעצם רק באמצעות כל-ההתקשרות המשכפלים את יצירתו. המלחמה, המבקש אפיק ללב העדה בה הוא חי ודור, יצטרך לכתוב משורר בעל אופי של שיר-לכת, או פומון פומללי — אם כוונתו לפרוץ אל היורה הציבורית. אבל תיאטרון, מעצם טבעו, הוא אמנות ציבורית. הוא מוסרי, כמאמרו של המשורר שילר, גם כשהוא, במסגרת, רחוק מהמציאות האקטואלית, ומבקש לו דורות ותכנים מופשטים. אין הוא מסוגל לחמוק מהמציאות, המוסרית והחברתית, המבוססת, השקופה והצופה. תיאטרון, בעצם מהותו, הוא ריאליזם. לכן זו האמנות שניתנת לרתימה לצרכים קהילתיים ללא אינוס יתר מכל אחת.

ושאם תיאטרון קהילתי? אינו אלא תואר אופנתי לתיאטרון העובדים והחוקי. התיאטרון החובבים שימש תמיד כלי לא צעצוע חברתי, פתח ליצירות ו/או לתאוריה חשיפה עצמית במסכה (המסכה — סמל תיאטרון מאו ומעולם — די PERSONA השנייה — היא כסות המסתור לאדם, המאפשר לו, פראויקסאלית, להחיש דיוקא, כשהם שהעיתונות חיתה למדי, וכל ריון או יוכח לסימפוזיון לפי צו האופנה הטריטוריאלי, הכביכול-מדעי המודרני.

בין באיכנס בשכונת התקווה אפרו היה להבחין בסוגים נבדלים של מנהלים: בראש וראשונה עובדים סוציאליים קהילתיים, רכזי מנהלים למיניהם, אנשי אקדמיה, הוקטורים השונים לתיאטרון, וכמובן אנשי הלהקות עצמם, שבאו להראות את תוצאותיהם. ורק בשורה האחרונה אנשי התיאטרון עצמם, במקרה זה כעיקר אנשי קבוצת נחמד-דיק, חברת המתחמה בתיאטרון ככל מדרות חברתית ופוליטית מובהקת.

ל פי רוב סובלים אנשי-תיאטרון מתחושה שהאמנות, שבלעדיה אין להם חיים, היא בעצם לכל היותר קישוט על גבי מוטיב-חיים. קיום צבוע, האמנות מתחווה את הכעיות האמנותיות של האנשים שמקורן לתיאטרון.

מספר בויכוחותיו אריון פוסקאטור, גרול במאי התיאטרון הפוליטי של ברלין בשנות ה-80: בימי מלחמת העולם הראשונה גויס לצבא, ומצא את עצמו אחרי אימוני-השירונות כשאת חפירה ביד, מנסה להפוך שוחת תחת מטר פגזי ותחומים. למרות מאמציו, המלאכה לא כל כך עלתה בידו. ואז הוגיח בחוליה סמל המחלוקה שלו, ושאל אותו, אחרי שבתן את תוצאות עבודתו: מה המקצוע שלך בחיים האזרחיים? ופוסקאטור התבייש לומר לו: "אני שחקן". כי המשחק נראה לו לפתע כלי-כח חסר תועלת, כה רחוק מהמציאות המעשית, בה היו נתונים הוא וחבריו החילים, באש הקרב.

רגישות זו לתפקיד החברתי של התיאטרון מביאה לחיפוש תרלואטיות — מלה שנעשתה שרונה מרוב שימוש והסבה מכבד לקליטה.

אישיומיומיו של התיאטרון נוכח המצוקות החברתיות, והחיפוש אחרי תפקידים שרוקא הבימה מסוגלת למלא בחיים הקהילתיים, היא המשמשת חשתית לתנועה, שצמחה בשנים האחרונות בארץ: התיאטרון הקהילתי, בימה הקשורה קשר הדוק למציאות, למקום ולזמן, תיאטרון שהוא חלק מהמקום החברתי המסוים של שכונה, עדה, עיר או מעמד.

בשדוע שעבר נערך בבית דני שכשכונת התקווה-בת-אביב כנס, נושאו התיאטרון הקהילתי, במבדיל, יא לאור בימים אלה, סקר של יופי אלפי-תיאטרון קהילתי, הן בשיטות ביישום תיאטרון קהילתי.

תיאטרון קהילתי, משמע פעילות תיאטרית, שיוצרה ומבצעת מודעים לחברה בה הם חיים, ומבקשים להתערב בצורה פעילה בעצמם בסביבתם הפיזית והאקלימית. הנוכח, נשאלת: מובן, השאלה האם ייתכן, בכלל, תיאטרון שישנו מערב

ההקשורה קשר הדוק למקום ולזמן —

אשרון הקהילתי, הולך ומתפתח בישראל —

אה לא במקרה. כנס ב"בית דני", בשכונת התקווה,

חיש את ההתקדמות. מדוע נעדר תיאטרון הקיבוץ?

קבוצת נשים מימת השקמה

המסגרים להנחות תוך כדי המופע, מבלי להפריע לשחקנים. ולשמור יתר עם זאת על מקצב וקצב, כי הורה והאריכות היתה של קטעי אימפרוביזציה עם הסכנה העיקרית, האורבצת לצורה של משחק ללא-הכנה. זה ששחקני תיאטרון הקיבוץ מסוגלים לגלות קיבוציים בצורה משעשעת וקולעת, אינו מספיק, כמובן, הלא אלה חיים שלהם. אבל הרמן לי לראות מופע שלהם גם בבית-הסדר אלה לתדור אל מתחת לעורם ואל עולמם של אנשים שאין הווית וזיהם קיבוצניים.

הם גם שכללו את שיטות התחקיר הקודם למופע, שתפקידו לגלות את הנושאים הנוצרים של סדר-ימו של קהל מסוים, אם יש בארץ תיאטרון חברתי מקצועי, הרי זה בראש ובראשונה — מלבד קבוצת נחמד-דיק ועבודותיו של מטיי כורב — תיאטרון הקיבוץ, ועל כן הוא בלט בהיעדרו בביצוע זה.

ספור של יופי אלפי, תיאטרון קהילתי, ועסק בעיקר בתחום הארגון החברתי המרכזי, שמאחורי הכנה העשר, מביאה הקשר לקהילה המסוימת. ריבונ האנשים, והחיים המאובכים שבין המקום לבין התיאטרון המוסרי, ברור, שלא מפאח חתרנות, לכל הכעיות חללו, לא יתה לנו תיאטרון קהילתי משמעותי, אבל מבלי שהתוצר הסופי יענה על דרישת האמנות, לא יתה. כי כדי יצור גאון של פה שיש לאמנות תיאטרון להעצ, כוונת תשובת, לכדור אינו עומדת תיאטרון, וללא תואר כימית לא יכל המופע הקהילתי להשפיע.

זהו תיאטרון-פוליטי כמובנה האמיתי של המלה. אין לצפות לכך, שאחרי הצגה כלשהי יקום הקהל כאיש אחד וייצג להפגנה נגד אי-הצדק במערכת כלשהי... אפילו פוסקאטור או כרס לא השלו את עצמם, ממה תצל המוסקה העתידה-התיאטרון הקהילתי. הפוליטי כוון רב בראש וראשונה, בגיבוש החזקה העצמית של המשתתפים (הצופים) בהעלאת הנושאים החברתיים ושיער דרישת העצמי והירוד של קהילות במצוקה ובתחושה אלה אין טוב מבימה התיאטרית.

הצטיינה אשה בעלת-ישר אתה, שמשמעתה היו לה לעד דווקא. גם זה בניגוד למוסכמות. מסייני, שאין בו מן השאיפה לאפיון אינדיבידואלי של הושת הרסמית.

חנן תולמדיס היו נשים דווקא, וממשאל בזק התברר, שזנוא מלחמה נגד תופעה ישראלית מצערת ביותר: השלל אשפה ולכלוך בסביבת העירונית. הדין הערעור והפחד אינו אילת שאלו מהעירייה שלום מילא מלאה בעלי הדין הפוריסטית — מעין צמרדע או טנק, של ידועים מהמסגרת — בהם אוספים את האשפה העירונית, שצבע לנודד השטח מחדש והיה לכימה. המשתתפים לכשו מיני סחבות, תיש כוח ורשו ויקרו במאמץ כן להוכיח את המרכז. מעצמה שטח האשפה בכל ואל על המדרכה. זה היה שיעור באורחות חיים שהוגש במינוי של שירה ותנועה, כדי להסוות את הדיקטטורה הבסיסית שלו או להמחיש את השטח המוסר החינוכי. המלה נראתה בעין הילדים נטול שיקרסלטיק ויצא, בחלומות לאסוף אשפה, כשהם גוררים אחריהם את המבזרים הלך כדורם.

הסבתא שלי נהגה לומר: קל מאד לנקות קשה לשמור על הניקיון... האם למדו תושבי אילת את השיעור, והם יישו את תובנים המסולים של פיוור אשמה ופסולת בכל מקום? יש צורך בחשיפה מצטרפת, ואכן, האם אין חשיפה במלה "ובל" (במסע) במקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

מכל מקום היה המבצע האילתי בחינת עורר צמיח תושבי המקום, ובכך גם גיבוש חברתי וסמלית אחידות. חקניית הדיגלים של שיתוף פעולה — ממסדות ופרטים של התאטרון והקהל.

באולם אחד שהיה קלא מהחלפת בולמדיס (ד) ודיוקנה למדור אנשי "קבוצת נחמד" וסמלית אחידות. חקניית הדיגלים של שיתוף פעולה, ובמקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

הצטיינה אשה בעלת-ישר אתה, שמשמעתה היו לה לעד דווקא. גם זה בניגוד למוסכמות. מסייני, שאין בו מן השאיפה לאפיון אינדיבידואלי של הושת הרסמית.

חנן תולמדיס היו נשים דווקא, וממשאל בזק התברר, שזנוא מלחמה נגד תופעה ישראלית מצערת ביותר: השלל אשפה ולכלוך בסביבת העירונית. הדין הערעור והפחד אינו אילת שאלו מהעירייה שלום מילא מלאה בעלי הדין הפוריסטית — מעין צמרדע או טנק, של ידועים מהמסגרת — בהם אוספים את האשפה העירונית, שצבע לנודד השטח מחדש והיה לכימה. המשתתפים לכשו מיני סחבות, תיש כוח ורשו ויקרו במאמץ כן להוכיח את המרכז. מעצמה שטח האשפה בכל ואל על המדרכה. זה היה שיעור באורחות חיים שהוגש במינוי של שירה ותנועה, כדי להסוות את הדיקטטורה הבסיסית שלו או להמחיש את השטח המוסר החינוכי. המלה נראתה בעין הילדים נטול שיקרסלטיק ויצא, בחלומות לאסוף אשפה, כשהם גוררים אחריהם את המבזרים הלך כדורם.

הסבתא שלי נהגה לומר: קל מאד לנקות קשה לשמור על הניקיון... האם למדו תושבי אילת את השיעור, והם יישו את תובנים המסולים של פיוור אשמה ופסולת בכל מקום? יש צורך בחשיפה מצטרפת, ואכן, האם אין חשיפה במלה "ובל" (במסע) במקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

מכל מקום היה המבצע האילתי בחינת עורר צמיח תושבי המקום, ובכך גם גיבוש חברתי וסמלית אחידות. חקניית הדיגלים של שיתוף פעולה — ממסדות ופרטים של התאטרון והקהל.

באולם אחד שהיה קלא מהחלפת בולמדיס (ד) ודיוקנה למדור אנשי "קבוצת נחמד" וסמלית אחידות. חקניית הדיגלים של שיתוף פעולה, ובמקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

הסבתא שלי נהגה לומר: קל מאד לנקות קשה לשמור על הניקיון... האם למדו תושבי אילת את השיעור, והם יישו את תובנים המסולים של פיוור אשמה ופסולת בכל מקום? יש צורך בחשיפה מצטרפת, ואכן, האם אין חשיפה במלה "ובל" (במסע) במקום אשפה או פסולת, משום שהם הסביבה הנוכחית?

העיתון החדש...
העיתון החדש...
העיתון החדש...

מאת עמירם כהן

צילומים: ס.ג.מ.א.

העיתון החדש...
העיתון החדש...
העיתון החדש...

ל

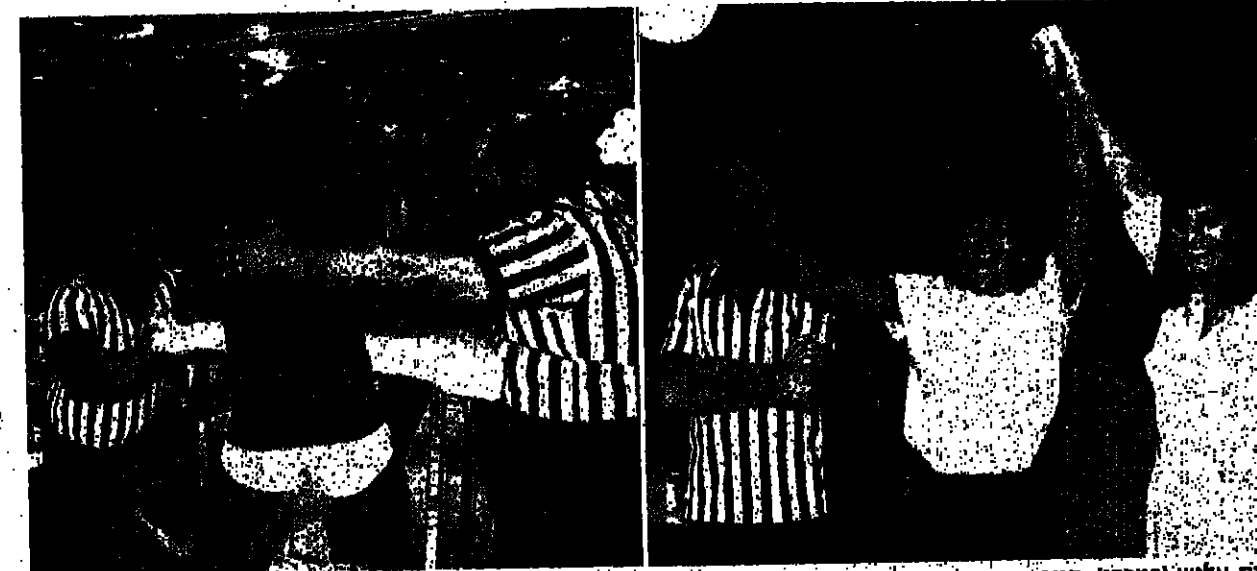
ט. גוא, גוא, גוא...
ט. גוא, גוא, גוא...
ט. גוא, גוא, גוא...

מתחזה אמיתי צריך שתהיה לו...
מתחזה אמיתי צריך שתהיה לו...
מתחזה אמיתי צריך שתהיה לו...

בלעדינו לא היה גומר על ההוא נתנו לו זרם...
בלעדינו לא היה גומר על ההוא נתנו לו זרם...
בלעדינו לא היה גומר על ההוא נתנו לו זרם...

הגורילה במעלה. ש. בן-שחר, מראשון לציון

אירוס אלון (במרכז), הופה בין השנים והשומות, אלון דוד ב. לוח קול (מימין)

ט. צור (משמאל) משמר העמק, מישקל כבד יד לזכר נמר

מסביב אירי תפנים מכפר-נחום...
מסביב אירי תפנים מכפר-נחום...
מסביב אירי תפנים מכפר-נחום...

כששמע אותו, היה מתבייש לכישי את עצמו...
כששמע אותו, היה מתבייש לכישי את עצמו...
כששמע אותו, היה מתבייש לכישי את עצמו...

הולך רק על לאסיוגאס

אילת הדרומית מירי (אירוס) שלום מוסיק...
אילת הדרומית מירי (אירוס) שלום מוסיק...
אילת הדרומית מירי (אירוס) שלום מוסיק...

העיקר - אישיות של ווינר

אישיות המאמץ לא-מורכב...
אישיות המאמץ לא-מורכב...
אישיות המאמץ לא-מורכב...

העיקר - אישיות של ווינר...
העיקר - אישיות של ווינר...
העיקר - אישיות של ווינר...

שרירים דתיים

לא חסרי ביום הוא גם שרירים דתיים...
לא חסרי ביום הוא גם שרירים דתיים...
לא חסרי ביום הוא גם שרירים דתיים...

כד (ויסקי) פוקל, מוסקל מכפר נחום, משקל כבד, בנמו

ופיעו לצדו של סילוסטר הגדול וגם זמן בפרטים...
ופיעו לצדו של סילוסטר הגדול וגם זמן בפרטים...
ופיעו לצדו של סילוסטר הגדול וגם זמן בפרטים...

למסל רבים מהמחשבות המגנים...
למסל רבים מהמחשבות המגנים...
למסל רבים מהמחשבות המגנים...

על ייאוש

ספר אשר גם בנפשו שלישו הוא בנפשו ראשוני ואחריו בירונתו הנומרים בחרים איש קשה לו לתת בחירתו זאת ודיוקן להגשים ששטח מעצמו במחשבתו של רצון טוב לעורר המבקש לבחור את ביטאונו אדם שרואה לעבוד בשדה פתוח, מתקשה לעבוד ערוגה קטנה שנמסרה לו לחבירת הרעיונות, מה יגיד שם פריחה או צמחיה? לא ייאוש זהו שחרור שחרור לערוגה צורה נאה המתקשרת בהחלטתו מברלים שותלים עזרים של מלאה אדם, אלה יחליט לשמש גם לני רגל.

בימינו, כמדומה, מי שמעמידים לרשותו עמוד בעיתון רואה חובה לעצמו לדווח על ייאוש. איזה אדם המכבד את עצמו יהיה מוכן לוותר על תחצורה, שדרשויות מרובות מהישגים של אחרים ואכן, לא גרין להחזיק בדוד כדי לגלות סיבה טובה לייאוש סוף. העולם אינו נחמד על פי תוכניתו שחתה לו דורשי טובתו מן המאה ה-19. מדינת ישראל אינה חג העצמאות שלוש מאות שנים וחמישה ימים בשנה, הקיבוץ אינו האוטונומיה שראו בחזונו אלה שביקשו לעשות מלכות שמים, כל עשר שנים מודקן בעשרים שנה חסידי המתחדש של האנושות. אפילו חומור אינו מה שהיה פעם, מה שעשו לפניו בתור עושים חיים בברזל-זווית, ומח שראו לחיות אומרים בקצף של חסידות. במסגרת המדינה עושים קמעונאים ועסקים אנשים שעצבתם ערים ואצבעותיהם גסות ואנשים עדינים ממש אינו מוצא אלא בקרב מגולי חיות. ייאוש אמיתי, אולם מי שרצה להעמיד את הייאוש על בסיס מוצק באמת, בחר לעשות את חשבון הנפש שלו עם חשמהל.

שבחי הכסילות

נאשית, של להבית, חד וחלק, כי מי שמתעקש לנקוט עמדה אופטימית מדי על עצמו שחפירה מחסכלת

קשה עליו. והשפה עצמה מלמדת אותו כי כל כמה שלא תחפך כסיל - ייצא לך סכל. בדרך כלל הקפידה העברית להבטיח לעצמה שתוכל לחזור בה מטענה על-ידי תחלפה של אות אחת בלבד, ועין משפט. משפט וכו'. אבל לכסילות לא היתה פתח נסיונה.

אולי מטעם זה אני מקבל עלי עונשה של זו ומוותר בה על היתרונות העצומים, והחברים החדשים, שיכול אדם לקנות לעצמו, כאשר הוא מזהיר ברבים על ייאוש מן חשמהל.

אני מסרב לחתימה. אין פירוש הדבר כי בזה אני כונס לחוג ידידי כל מי שחושב לראש נגבעת שמאלית, רבים מאלה שונאים אותי מעומק הלב ועושים כל מאמץ שגם אני אשנה אותם. אבל העובדה שכונניות מרגיות של תועידה, נוכלים רוצחים, מטורפרייזר, וסתם פוליטיקאים צינים מצחירים על שיובתם לעמאל - אינה מכריחה אותי להצדיק את מעשיהם. אבל גם אינה צריכה לאכזר אותי לוותר. אחר ולתמיד, על סגל חיוני, שכן, אם נימנע מלטנן את נקודת הציון שלנו על המפה האנושית, נצטרך בכל פעם שנבקש להגדיר את מקומנו, להצטייד בקטלוג ענק של ערכים, וחוששי שבעלי דברנו יתעייפו מלהקשיב לנו. אמנם הסגל אינו מטר אותנו מהגדרות ברורות יותר, במקום שהן חיוניות, אבל ההתכחשות לסגל, שבכל גלגוליו בכל זאת יש לו משמעות היסטורית, אף היא הגדרה לעצמה. אני רואה סיבה לוותר על הסגל הזה. כשם שאני רואה עצמי אנוס לוותר על המלים. אמרת: "ושר, מולדת" אף-על-פי שגם הן נמצאות בשימוש כוזב בלי הרף.

יתר-עליך, לעתים קרובות אני מגלה בעצמי חשק עז לסלק מתחת לחופה השמאלית אפילו אדם המחזיק בהשקפותיו ואומר, מבחינתי, את כל הדברים הנכונים. אני מניח בעיני רוחי מיד שאינו מן השמאל, הוא רק מתחזה, או שהוא בטעות אצלנו. בשעת הכושר הראשונה יברך מן הספינה הטורפה.

השמאל שלי

האמור לעיל אפשר לראות מיד שחעמדה השמאלית שלי אינה עניין רציני. היא לא תעמוד במבחן תאורטי או פוליטי, דורשי רעיון יאמרו: האדם הזה חושב שהוא יכול להחזיק בשמאל פרטי משלו, ממש כשם שפירנאס מן החוגים הדתיים מאמינים באלוהים פרטי ומקוים שבזו יפטרנו מן הצורך לתרץ כמה קושיות שצרו בחוץ די מיידי האנבים, הידועים בדיוק למח התכונן אלוהים במקום שפגלו טעויות דפוס במקורות. הם צודקים. העמדה שלי היא סטטיסטית ודאי לא תביא תועלת מידית לגיבוש מחנה השמאל בישראל. אבל איני מתחייב להיבחר מה. חוששני שההשגים של השמאל הסטטיסטי מרובים משל השמאל הרצונלי. וחצי מהו זהו עמדה טובה להתבצר בה, לפי שעה, רק ממנה אוכל להשיג את עיבור בשדה הראייה שלי מי שואכל להציע לו שיתוף פעולה. אם אבוא אליו עם מצע רעיוני חושני שנשקע בתהינות מנושכות, שתשתים. כנראה, רק אחרי שתיושנו כל תחנות שלנו.

השמאל שלי אינו אמנה פוליטית, אלא עולם רוחני שלם. אך במאה התשע-עשרה היה שלם ועתה הוא חצוי. בתקופה שהאמינו כי אפשר לחלחל עליו גם השקפה טוטליטרית הייתי אני חצוי. עתה הוא חצוי - ואני שלם. שכן השמאל שלי אינו מאמין בארנון למפת, הוא אפילו קצת אגרכיסטי, וזה מסביר מדוע הקיבוץ נראה לי כמו הטוב בכל העולמות כתבתי-אפשרי. אפילו האמונה שלי בדמוקרטיה מוסדת על חידושה שדמוקרטיה מושלמת, כמו זו שבקיבוץ, היא הסביבה איומה, שמכריחה אותנו להתחשב בשכלנו, במקום שאחרים משתמשים בספר החוקים.

לא במקרה נזכר כאן הקיבוץ. הוא האסמכתא שלי שאפשר להיות אינו מסודר בכל משים, גם כאשר הביטוס התאורטי אינו מסודר כלל. לעמים מספקים רק רגש נכון, חיים כמעט כל חבר קיבוץ יודע, שעל בסיס

תאורטי בלבד קשה להיות בקיבוץ יותר משבוע, בעם השמיני אתה חייב להתחיל לאחור אנשים, אחרת חייך מרים ומכוערים.

כאן עלי לציין בצער, כי לא כל אנשי הקיבוץ הם אנשי שמאל. יש גם כאלה שמנצלים את הסוציאליזם הסטטיסטי כדי להיות בנות, לגמור מן ערכים. אם אלה יהיו מעם הרוב, הקיבוץ יהיה מקום שעצוב מאוד למות בו.

שבחי הסוציאליזם הסטטיסטי

כאן המקום להציג, לדוגמה, כמה מן היסודות המוצקים, שעליהם נשען השמאל שלי. אחד כבר נרמז לעיל: צריך לאחור אנשים. אולי אפשר גם להיות איש השמאל ביחס של שנתא וכו' למגריאות, המרכסים הוולגארי היה בטוח שצד לב האדם תו מעורר, ועל כן יש להבטיח שצורת הארגון, יחס היעור ויחסי הקניין ימנעו ממנו לממש את נבואתו; אבל זה אינו השמאל שלי. הסוציאליזם הסטטיסטי מאמץ שני האדם רוצים להם, אהבה, כבוד, חופש, ואת האשליה שהם יכולים לקחת את גורלם בידיהם. לא בהכרח בסדר זה. מה שמוענים מהם - קופץ ומתייבץ בראש הרעשה, כמו כן צריך להאמין, שעולם בלי צדק הוא אולי מסודר יותר, אבל מקום שפחות נעים להיות בו. אמנם לא אחד יודע, כי השאיפה הילדותית לקצת יותר צדק עשה מוכר נפש רעבה תמיד, אבל הסוציאליזם הסטטיסטי מוכר לשלם את המחיר.

הוא אומר, הסוציאליזם הסטטיסטי הוא הומניסטי, אבל אין פירוש הדבר, שכל המכנה עצמו הומניסטי הוא בעל-ברית טובה, שכן, מי שאומר, חיה ותן לחיות, טען את שם ההומניזם לשווא. בשמאל שלי מאמינים כי אין קיים הומניזם אמיתי, שאין טבעה בו המשאלה לנתן חברתי.

הסוציאליזם ההומניסטי, דעת נבון נקל הוא לטול מיסודו, שכן למד מניסיונו של הסוציאליזם האמרי, שאין בני האדם משתנים הרבה גם אחרי שמנצלים אותם. אחרת-השחנתו שמורה היטב, ועל כן הוא מזה שדאי-לו למדור את ההשתנות הזאת ככלי מדידה וקט יודעים יותר, ומוטב לו לנו להניח שכמה חולשות אנושיות אורנו גם באוטופיה, אבל אין פירוש הדבר של הליברלים הם ידידי. כמה מן הליברלים המובהקים ביותר הם יריביו הקשים ביותר, שכן, אף-על-פי של קיבל לדיון לקדש את האותיות הקטנות של המרכסים השימושי, הוא יודע היטב כי אותם, כוחות השוק, המסחריות, המוסדות את עצמם, כביכול, ממש כשם שהוגבל-סטרום זורם לחיך שורם, והמוסדות נמנעים לחוקי הטבע, הם משהו המווסת בערמה, באפסות המטבב, הלאומי, על-ידי ליברלים מאויפים ויודעים היטב באיזה צד של העוגה הלאומית מרוח הקר.

הסוציאליזם הסטטיסטי מחזיק גם בכמה ערכים שאינם מייחדים אותו לבדו, אבל בעל-דיוק ערכים חיים, למשל, שרעיונות בלי מעשים הם בלתי-דיו, ולי-מי שאינו משתל לשנות את עצמו - לעולם לא ישנה את העולם, וכי תמיד כדאי להטיל ספק במה שמתיימר לנתן תשובה סופית לשאלה קטמאית, וכי הספק עצמו אינו למעמם את הבחירה בין הרע לרע ממנו וכי מאמץ המקצועי של חובד מתחזק עם מוסר העובדה של ובעל-דיו אינו מקבל שכן עבודה, אלא מצינו בזה וכו' כדאי להאמין במה שמאמינים, ולא לבחור באמונה כלשהי, מפני שקשה למעמים לכלת בדרך הישר מן פקודה מנבחה, וכל למי שעושה את העבודה החשובה יותר אין בהכרח תירון מוסרי על מי שעושה את העבודה קשה יותר, וכי אם בכלל יש למישהו תירון מוסרי על חברו, הרי זה שמור בידיו מי שמכבד את הכמפנים לו ואינו מתרפס בפני נותני לחמו, וכי מי שאוחז את האמונות

המשך בעמוד 20

שמואל בונים

שוב ושוב אני נוכח עד כמה חשוב לקרוא עיתונים, בעיקר בגלל האינפורמציה. בן-אדם ללא אינפורמציה אינו יודע באיזה עולם הוא חי, בשבוע שער קיבלתי אינפורמציה, מדוע בעיתון המשתרע על פני עמוד שלם ובה המידע שבחלחמועד פסח תתקיים במדינת הילדים חגיגה, כמו באגדות תחנות ובנוכחותו של סגן ראש המשלה דוד לוי, ונוסף אליו גם כוכבים רבים אחרים, ואמני רחוב, קוסמים מגיד עתידות ורקדניות בטן, אך אם לא יזה הרי שעל אותו התבנות, מבטיחים ויזה הרי יוכלו הילדים לחזות מאות הבאבא סאלי בחשתתמות סכני המזחא, איש צדיק היה' ובנוכחות מאב ברך אבו חצירה (בנו של איש צדק היה), דוד לוי וברוך אבו חצירה מסיסי אחד! גם היננוי וגם חסכוני, שיתקו-חללים, בפסח זה, מאין באו ולכן הם הולכים מקורותו.

שקורות הם, לכל הדעות, דבר חשוב ומסתבר שהם גם סחורה החולכת טוב מעט.

מרתק שני עמודים מן המדועה תחיל אני נתקל בכותרת, ברוך אבו חצירה חשי ממני, במרמז ערבות לחלואה שהוא לקח, בנף, הדיעה טוען: הפאל אטאשחולי בבית-משפט, שלום: בלל-אביל, הוא לא שלם, את חרוב ואני שבתי כבר פעמים, במאסר, בגלגלי ומשמש הוא אבו חצירה, בילת ששנים עם מירה לב ואני, צריך לשלם, ואני שאל את עצמי, האם-סמכות המהלועה והדיעה הן מקורות-האם: מארגוני המעט במדינת הילדים: התנועה, את אבו חצירה לא עשו יד אחת כדי למשוך תמונים אל המופען האם אין-ח' ימליך של מרסונו.

האין לעצמכם את חמוני ילד? ישראל קראים את הדיעה על, אבו חצירה ויזה לב ומסתרים למדינת חללים לאות את בעל הנשים, המופתים בטופה חיה ובגדל טבעי על הבטחון לא ראיתי את המופען, אך אני-שמה בעמקם זה וכו' ילדתי לעולם, גם מקורות חצרה (שרשים) בלל-אינפורמציה חיה ואקטואלית תלום ופציאות.

אינפורמציה

בין חירות לעצמאות

שהי נושא המיטטט הוא ירושלים, עיר עיר-מלוכה, העיר רכתי עם, גושע ועשירים ומאה מרינה שאחשורו של מלך עליהן בורא לא היו מרינות עצמאיות כמו המדינות החברות כיום בארם, אלא היו לכל המוטכ מדינות-חסות או מחוזות, גלילות, איפרכיות, פרוכניציות, גם המדינות הנזכרות במלכים א', ה', 18, יפסדו את נצרי המדינות, ריחו מאתיים שנים ושלשים - מרות מן הסתם על התלוקה המינדלית של הממלכה, או המלוכה המיקראית, שבראש עמך מלך, ואילו כלשוניכמים סתם מרינה היא לוי, כמו מרינת בארמית, כי נאמר על רבן שמעון בן גמליאל בעכו, שלעזה עליו כל המדינה וספרים נא-על - היות כל העיר.

לטרר את החירות שמענו בדריה, שסגן שר החוץ הצרפתי אמר, כי יש להפיר את חירותו, מן הסתם ונכוח בצרפתית הוא le terrorisme la terreur לעשות סירוביזיות לאינטוני הסירור, לטרר את החירות - ארצית מנוע לא, המועל לטרר נתפס כמערעל דמוקרטיאטי, הגנו מסיס העצם טרור.

שמונה דוגמאות ביניים ששפתי ב-קול ישראל, כשירור א' רססו + שטח ממיייל בור הגג - שטח מיער לטילויים, שטח ערבים בן טילויים + שטח מגוון באותה ונברוכי ביסר-המערעל + שטח שיש בו חילול.

הכרות קוממיות ישראל, קיממיות מלה מיקראית היא, ששינוח כדורנו את תיפקודה ודוקידוקי, כל יפיקר (כ"ו, נאמר, ואסבור מוטט עולם ואולך אתכם קיממיות, ובני יתור' מאמין שגורים דברי תפילת שחיות: לתולכי קיממיות לארצנו', כאן, קיממיות היא תוא-המערעל וענינה בקופות קומה, בימינו, קיממיות נהמכה להלקידיבר אחר, לישם עצם ומשמעותה תקומה עצמאות, אך לא ותיממעות, ריבונות, נרספת, מלה נרספת אחרת היא ריבונות, נרספת, מלכות אלא הם מוללים גם על בניארת כפרטים ועל ציבורים של בניארת, ימים רבים, ער ברותנו, הוח, פלוגי תלוי בהדיו מבחינה כלכלית עכשיו, סוף סוף, הליע, לעצמאות, הוא נעשה עצמאי, ואני מדברים על עצמאית להבדיל מערובים שמידיה, כן נשאלת לעתים השאלה עד כמה ובאיזה מובן ישראל היא, מרינה, עצמאית? האם היא עצמאית מבחינה כלכלית, או שהיא מוכרה על שולחנה של מעצמה גדולה (מה שמגביל גם את שיעור עצמאותה המדינית)?

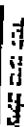
נשלי האביז חוגגים אנו שני מועדים המעלים את החוש על גם חג הפסח, מס"ו נטיס במשך שבעת ימים, שבקידוש לחג הוא נקרא זמן חירותנו, על שום שהוא זכר לייצא מצרים, ציון לאפספאה האיריה שיקדוש-ברוך-הוא ניצח עליה, והוציאנו מעבדות לחירות' (פסחים ה', מישנה י'). ובה! איך אנ מציינים את חירותנו שנרכשה מחדש לפני ירח שנים, או למען הדיוק והייתוד - את עצמאותנו.

החירות והעצמאות הן מושגים קרובים בעינינו אבל לא שמוח גרפים. מבחינה לשונית-היסטורית מפריות ביניהן כאלפיים שנה, חירות היא שות-קידר מלשונ-הכמים של המלך המיקראית דהרי, ומה דכר חפשו, שנעבית של ימינו הוא המלה העיקרית המביעה את הסופם של שיעבוד ועבדות? גם חפשו הוא למעשה מלה בתר-ח'כית' מביקרא הוא מביעה רק צדדיו, בגור חפשו, וחוקאל כ"ו, 20 - המשמעות שם אינה עצמאית היא מלה של העברית החדשה, מיידישת של שיעבוד ועבדות? מילון אבן-ישן מביא מראומקום מאיתמר בראי, סכני הוא שנוטע מונה כוח בעברית המדינית-האית של חירות והאחרים, כאשר עשם רבים נאבקו על מעמם של אי-חלות ואנפו לחיות בני-חורין: הקידמו את, בולם שלוש-עשרה, המושבות בצמח-אמיתקה שיקר את על אנגליה במלחמה שנמשכה שנים ארוכות - מלחמה על אי-חלות.

קוממיות, ריבונות יש במנחה המלכותי של ישראל מלים נדרשות לעצמאות, אייכי לא וותן-משמעות, כרשים, הראשונה, שלאר תש"ו, וזמירה מסוימת, עד היום, נכשיר, כמילכל, חזירן ניתנו מחלים לביטויים מלחמת העצמאות.

47

John C. DeLoach

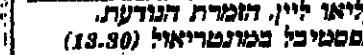

א. עמוד הקדמה לה' וספר בראשית

15.5-9.5.86
מוסף דריו ומלוויזיה

9.5.86

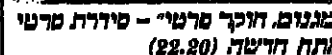
11.1 חברה ותרבות (יסודי) — קשת
וענ' — חלום ישן מיריבת חרשה
11.4 אורות (חטאים) — רעיקה
והעצרות — ידיות ברית
המעצות
12.1 חברה ותרבות (עליסודי) —
נגילת העצמאות
12.4 מוסיקה עליסודי — העשרה
— יאמיס גאלאלי
13.3 קליאו ליין וג'ון ראנקוורת' —
זמרת קליאו ליין הנודעת קליאו ליין

שרם קולנוע אנגלי —
 בוסר נפשי — שרירי
 סמים מושלמים על
 הנגרות, חבריטני בשודות
 גישות ביערות, עקפיות כבדות
 אורז שחור השגרי, כי כסון
 נבדט שוריקסים אחרת, טטת
 ווס על מוטלי אומית להש
 א תפילי ממוטרה, דד
 ירודית לעת תחילה ודאטונה
 זין הסמנה על היטסון דדש
 חלה תקסנה דד המוריוקס
 זבב על כך עם פוליוטיקס
 חתם סמוי — להסר —
 חתם בלי צמורה, שעה 25.15

10.5.86

אורח באולפס — יליזית
גבר מארחת את מר עזני
אלחשאם מעזת. מר אל-
חשאם דוא עסקים וסודר. את
דוב וזמא הפניו דא מייחד לנידול
אית קנים בעיר. בדתנכות. מר
אלחשאם מספר על בית הקנים ועל
מבניות לדיחבתו. על עסקיו ועל
שפתתו. עזת 19.00

מאריקט. נטען, שמואל גרם עקב
תפוזות, בהברת סמים.
ע"ה 22.20

11.5.86

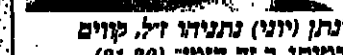
16.0 דרוויל חלק 8
היום כימי מתחבט בבצית פיטוקי:
כאשר משקרים האף מתארך או לא?
16.3 שרון חזון וטוב 4
שארל חזון מהפימיה לבית
הדורנית, התבטע על ידי השופט
להחזיר לשארל את 50 אלף
הפרנקים
17.0 ערב חדש — מנחה דן מרגלית
17.3 בית קטן — סדרת דרמה חרישה
החשד למרדכי בן מינץ עובר

לאחד האהובות לאחר
השנאה. חלק השני ב
ט' התעורר על חיו ורבו
הולדתו של אבא אדמונד.
היה דומה לעליונותו של
הנשיא. רבות שבחולות
לחות הישוב. כמרו פרו
שאר רצח אלהותו. אומא
שני ברית הדינים והשד
היה לרצח כמנוס ובכח
מאד נבא. נשט חובה
שמה לרצח ארץ נשט לחסות
על ארץ על חזקת מותר
יית הדינים. וזהו לרצח
לרצח כמנוס. וזהו כמנוס
אבא אדמונד וכן 15.25

12.5.86

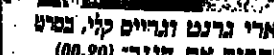
15.2. כלי סרות — צירה 4 — האם
15.3. יהיה נעים מאד לנעים מאד
15.4. כצאלל — סימור היווסדו
15.5. סלח'ס הנגזב לאמנות — כצאלל
16.0. כלב'ס ש'ני באסוקריוול —
16.1. לר"ד ווטסון מתברר פשר
16.2. ונתגזרות המזורה של בני הזוג
16.3. אימור
16.4. שניים אוזוין — ורמינתו א'
16.5. ערב חדש — מנתה: גרעון
16.6. ...

22 אֲנִי הָיִיתִי כְּשֶׁנִּשְׁכַּחְתִּי
 23 וְכִשְׁכַּחְתִּי אֶת-כָּל
 24 אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְפָנֶיךָ
 25 וְלִפְנֵי עַמִּי וְלִפְנֵי
 26 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 27 כָּל-אֶרֶץ מִצְרָיִם וְלִפְנֵי
 28 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 29 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 30 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 31 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 32 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 33 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 34 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 35 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 36 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 37 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 38 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 39 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 40 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 41 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 42 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 43 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 44 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 45 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 46 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 47 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 48 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 49 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי
 50 כָּל-אֲדָמָה וְלִפְנֵי

13.5.86

17.0 ערב חדש — מנחה ורי נקח
17.5 ונזכור את כלום" — חגיגת יום
כני גורע ימים הוזכר לחלל
מערכות ישראל מנחה איטו אצית
18.0 ממדרות חרשת מיוחדת ליום
הזיכרון ודבר נשוא המרגיע ליום
העצמאות (ערבית).
18.3 חרשת — מרגדה לנסח
אירועי יום הזכרון.
18.4 טקס הרלקת המשואות לנסח יום
הזיכרון ופתיחת חגיגת יום
הזיכרון — מרגדה לנסח

[illegible]

1450-

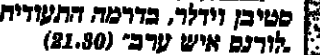
14.13. חג חנוכה – חג חנוכה
 סרט של תוך עשרה – חג חנוכה
 פיסות של תוך עשרה – חג חנוכה
 שיעור את משפחתם ברוסיה לפני
 100 שנים. עלו לארץ ישראל
 והיטבו על בקה שומרון בליל.
 18.00. סטורו: החלקה אמנותית על
 קרן – טובי המלחיקים כסטים
 מאלמות
 אירופה. שתייה
 בקונצרט, חודש פברואר 1986.
 18.45. דמוקרטיה במחנה – משטח
 גנרלי של תוך עשרה – חג חנוכה

10.50 מדרות חרות מסכתא ליה
 העצמות
 20.00 טקס הלוקט מרסי ישראל —
 שירו ישר מאטרו ירושלי
 הטקס נערך במקדש נשיא המדינה
 ובחזרתו לאח האממלה
 הבטבט שר היגור והתרבות
 21.00 מדרות לורשת
 21.50 טקס שאלור — עם ישי
 יקוני, הכנית בשני הלוקט
 22.15 מדרות ארנוי ותר — מרק
 מדרות האגליה המעשעת
 22.15 מדרות שלום וחרות

15.5.86

האופרה	18.02
"חידושים והמאות"	18.45
"מפגש", תכנית דיון שבועית	19.00
בענייני השעה (ערכית).	
חדשות (ערכית).	19.30
כתובות מבט.	20.00
מבט ספורט.	20.02
לקראת שידור.	20.45
מבט לחדשות.	21.00
"לורנס איש ערב" — דו-חברתי	21.30
חמיציות	
בהפקת	
האופרטה.	

[illegible]

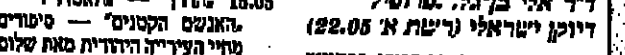
המזרח-התיכון של

14.30 תשלומי המע"מ
15.00 כרטיס 16.30 הענק הבורה
17.00 הבית העצמאות
ההכנסים 19.00 חידושים 20.00 רמזיני
21.00 חיים אחרים
22.30 סינרטיקון
23.00 זאב אורח
14.58 רביעי
15.00 חיי ורדיקס
15.30 חיים אחרים
16.00 סינרטיקון
16.30 כרטיס
17.00 חידושים
18.00 חידושים
19.00 חידושים
20.00 חיים אחרים
21.00 חיים אחרים
22.30 קנזי ולס
15.58 חמישי
16.00 חידושים
16.30 כרטיס
17.00 חידושים
18.00 חידושים
19.00 חידושים
20.00 חיים אחרים
21.00 חיים אחרים
22.30 קנזי ולס
15.58 חמישי
16.00 חידושים
16.30 כרטיס
17.00 חידושים
18.00 חידושים
19.00 חידושים
20.00 חיים אחרים
21.00 חיים אחרים
22.30 קנזי ולס

[illegible]

9.5.1986

22.00 ₪ מן שיעור "לבוש" — סירה
 23.00 ₪ כרטיס — עץ עתה חסר
 90.10 ₪ סירה אגוז רב מנוגז —
 שירים עבריים מנוגז אחר
 22.00 ₪ מן שיעור "לבוש" — סירה
 23.00 ₪ כרטיס — עץ עתה חסר
 90.10 ₪ סירה אגוז רב מנוגז —
 שירים עבריים מנוגז אחר
 22.00 ₪ מן שיעור "לבוש" — סירה
 23.00 ₪ כרטיס — עץ עתה חסר
 90.10 ₪ סירה אגוז רב מנוגז —
 שירים עבריים מנוגז אחר

[illegible]

